

Naša pot

Letnik 55

Šolsko leto 2019/2020

Glasilo OŠ Šentjernej

Pozdravljeni, spoštovani kolegi in drage učenke ter učenci!

Z veseljem sem se lotil uvodnika v naši »Naši poti« posebej zato, ker je v šoli po dobrih dveh mesecih spet živo, šolski prostori so polni otrok in odraslih in sem tudi sam izgubil občutek ravnatelja »na daljavo«. Najbrž veste, da sem skupaj s »korona« ukrepi 15. marca svoj prvi delovni dan nastopil tudi sam in prazna šola ni zbujala ravno prijetnih občutkov. Voditi šolo in pouk s pomočjo interneta je bilo zares nevsakdanje. Zelo sem hvaležen najprej mojim »desnim rokam« v vodstvu šole, ki me je toplo sprejelo ter me podprlo in mi pomagalo, da je bil led ob nastopu nove službe hitro prebit. Posebej pa sem ponosen na odziv in sodelovanje zaposlenih ter večine učenk in učencev ter njihovih staršev med poukom na daljavo. Zelo veliko stvari se je bilo treba naučiti, organizirati novo učno in delovno okolje za vse in hkrati poskrbeti, da šola deluje čim bolj po ustaljenih tirnicah. Najbrž nikomur ni bilo lahko v zares novih in nevsakdanjih razmerah, se je pa spet izkazalo, da sodelovanje, razumevanje in prilagodljivost premagajo veliko ovir.

Moji prvi vtisi so zato nevsakdanji, ampak vseeno zelo pozitivni, hitro sem šolo vzel za »svojo« in rad prihajam v službo še posebej v zadnjih tednih, ko smo vsi skupaj. Šola je zares velika, v moji prejšnji službi nas je bilo skoraj trikrat manj, zato bo še nekaj časa trajalo, da si bom zapomnil vsa imena, razrede, aktivnosti ... Do konca šolskega leta mi to najbrž še ne bo uspelo, še posebej ne pri devetošolcih, ki nas zapuščajo in odhajajo novim dogodivščinam in izzivom naproti. Zato je nadaljevanje nagovora namenjeno najprej vam. Kar malo mi je žal, da bomo skupaj samo tri tedne, da je konec leta še vedno v veliko ozirih poseben in da to ne bo zaključek kot po navadi. Ste »korona« generacija, vendar vseeno držim pesti, da bo na valeti lepo, še bolj pa, da vam uspe vpis v srednje šole, ki si jih želite. Upam, da bo popotnica v obliki znanja in izkušenj, ki jo boste odnesli iz šole, dobra odskočna deska za uspešno poklicno pot, še bolj si želim, da boste (p)ostali dobri, radovedni, kritični in srčni mladi ljudje, z odprtim pogledom na svet in ljudi okoli vas. Če bo kdo kdaj kasneje prišel na obisk, na prakso, po informacijo ali karkoli drugega – vrata šole so vam vedno na stežaj odprta. Vse dobro in srečno, dragi devetošolci!

Vsem učenkam in učencem, zaposlenim ter vašim najbližjim želim uspešen zaključek šolskega leta, lepe počitnice in da se boste septembra radi vrnili nazaj v šolo. Pazite nase in na svoje bližnje, da bo začetek leta čim bolj »normalen« in miren za vse nas!

Lep pozdrav vsem!

Aljoša Šip,
ravnatelj

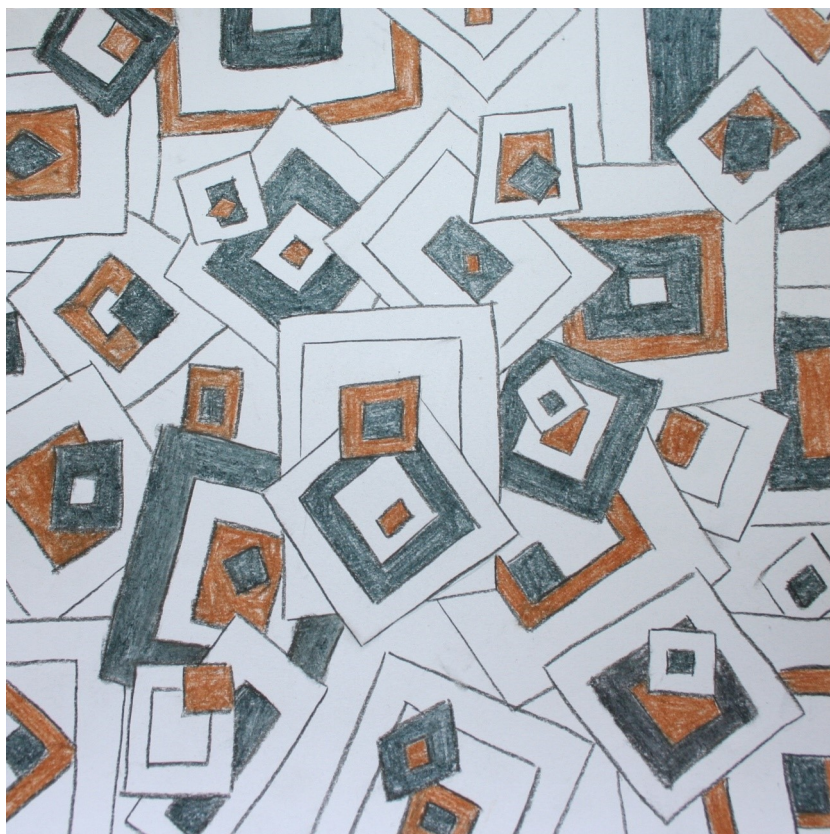
Pozdravljeni, bralci in bralke Naše poti!

Pred vami je nova Naša pot, šolsko glasilo, ki vam tako kot vsako leto prinaša nekaj utrinkov iz šolskega leta, ki se izteka.

V šoli je od prvega do zadnjega šolskega dne polno dogodkov in dejavnosti, ki bogatijo naš vsakdan. Nepozabni so zagotovo takrat, kadar ostanejo zapisani s sliko in besedo. Mnogi so zabeleženi na spletni strani šole, v Naši poti smo se osredotočili le na nekatere. Izpostavili smo večje kulturne prireditve in se spomnili otroškega parlamenta, na katerem so učenci razmišljali o svoji poklicni prihodnosti. Nekaj besed smo namenili tednu pisanja z roko ter obisku učencev s Poljske. Predstavili smo letošnje delo ekipe FLL, ki je zaradi covida-19 ostala pred vrati državnega tekmovanja. Svoje spomine na osnovnošolska leta je v imenu generacije, ki se poslavlja, zapisala ena od devetošolk. Pozabili nismo niti na utrinke šolanja od doma. Potekalo je več kot dva meseca in pustilo poseben pečat, prineslo nam je nove izzive in nova znanja. Učenci ste z različnimi izdelki dokazali svojo ustvarjalnost in neomejenost zamisli, omenili pa ste, da ste od vsega najbolj pogrešali sošolce in nekateri tudi učitelje. Likovni in literarni prispevki, ki so v glasilu, so nastali izpod rok tako najmlajših kot tudi najstarejših učencev. Verjamem, da boste med njimi našli nekaj zase, nekaj, kar vam bo pobožalo dušo in polepšalo trenutek.

Želimo vam prijetno branje Naše poti in dolge počitniške dni, prežete z druženji in lepimi doživetji.

Uredništvo

Kultura je vpeta v šolski vsakdan od prvega šolskega dne dalje. Učenci in učitelji se z njo srečujemo znotraj učilnic in na šolskih hodnikih, spremlja nas domov, z nami je, ko se skupaj odpravimo v svet. Zelo pogosto nas vabi, da se ustavimo in ji posvetimo svoj čas. Najbolj množično to storimo, kadar obeležujemo državne praznike.

V decembru smo z muzikalom *Kraljestvo glasbe* počastili dan samostojnosti in enotnosti ter se poslovili od leta 2019. Gledalci smo uživali v prijetnih melodijah, plesu in igri ter na svojstven način spoznavali pojme s področja glasbe.

V glasbeno-plesni predstavi so nastopali učenci otroškega in mladinskega pevskega zbora z matične šole, otroški pevski zbor s podružnice Orehovica, člani šolskih gledaliških skupin Di Leo in Cukrčki ter mladi plesalci.

Ob letošnjem kulturnem prazniku je šola v sodelovanju z občino pripravila slovesnost z naslovom *Ti si življenja mojga magistrale*. Rdeča nit prireditve je bila Prešernova poezija. Učencem, ki so bili uspešni na kulturnem področju, so na proslavi podelili priznanja in plakete slavček.

Priznanja in plakete sta podelila slavnostni govornik Pavle Ravnohrib in učiteljica Ida Zagorc, ki je idejna začetnica podeljevanja teh priznanj.

Sreča je to, da imam ljubečo družino, ki je ob meni, se veseli z mano in me tolaži.

Gal Jakše, 3. e

Najvišje priznanje – plaketo slavček je za svoje uspehe na domačih in mednarodnih odrih prejel Mladinski pevski zbor Osnovne šole Šentjernej pod mentorstvom Silvije Švelc.

Skupinsko priznanje slavček je prejela skupina recitatorjev za svoje interpretiranja poezije. Ti učenci so: Ula Bartol Pavšelj, Ana Hosta, Eva Luštek, Nika Škufca Kalin, Manca Judež, Nina Kovačič, Žak Nanger, Neža Rangus, Nika Šinkec, Taja Falkner in Aleksander Pucelj. Njihova mentorica je Barbka Kukman.

Priznanja slavček je prejelo tudi več posameznikov.

Za dosežke na folklornem področju je priznanje prejel Jan Žagar. Njegova mentorica je Maja Miklavž Sintič. Za dosežke na gledališčem in recitatorskem področju pa so priznanja prejeli: Ula Bartol Pavšelj, Ana Hosta, Nika Škufca Kalin, Eva Luštek, Manca Judež, Špela Colnar, Klaudija Mencin, Laura Hudoklin, Nina Kerin, Peter Martinčič in Bor Jerele. Njihova mentorica je Lucija Kuntarič.

Veliko dejavnosti je bilo tako na matični kot na podružnični šoli namenjenih obujanju in raziskovanju lutkarstva. Učenci so spoznavali zgodovino lutkarstva v šoli in kraju, izdelovali so različne lutke, spoznavali značilnosti lutkovnega gledališča, si ogledali lutkovne predstave ter pripravili lutkovne dramatizacije, s katerimi so se predstavili na proslavah. V ta namen je bila postavljena razstava lutk, izšla pa je tudi publikacija z naslovom *Lutke nekoč in danes na OŠ Šentjernej*

Vsako šolsko leto pa si učenci lahko ogledajo tudi veliko razstav. Decembra je bila v Kulturnem centru Primoža Trubarja likovna razstava učencev razredne stopnje z naslovom *Svet je kakor ringaraja*.

Sreča je, ko počneš stvari, ki te veselijo, in se potrudiš delati dobro, da so tudi drugi okoli tebe srečni.

Alen Luzar, 3. e

V okviru projekta Nekoč naši učenci – danes umetniki je bila v Kulturnem centru Primoža Trubarja v Šentjerneju na ogled razstava z naslovom *Kolaži trškega jedra – neznane podobe Šentjerneja* arhitektov Andreja Bučarja, Darka Homana in Mateja Kerina. Učenci so si jo ogledali, nato pa zapisali svoje mnenje o podobi kraja.

Ko nam je v ponedeljek gospod Dare Homan pokazal in predstavil razstavo, smo dobili veliko idej, kako bi lahko izboljšali podobo Šentjerneja z različnimi stavbami, kipi, parki.

Ker so krajani veliko arhitekturno zanimivih in starih stavb podrli, je nastala v kraju praznina. Potrebno je ohraniti kulturno in stavbno dediščino, kot so cerkve, spomeniki ... Ohranili bi lahko več narave in uredili kakšen park.

Dona Kirar, 7. c

Šentjernej bi potreboval urejeno pot ob potoku Kobilu, v središču kraja bi moral biti prepovedan motorni promet, park bi lahko uredili za trgovino Spar in pred šolo.

Na razstavi smo si ogledali, kakšen bi lahko bil Šentjernej. Zdi se mi zelo neprimerno, da so posekali park v središču kraja.

Amadej Jamšek, 8. c

Gospod Dare Homan nas je vodil po Šentjerneju. Pojasnil nam je, kako bi lahko mi, mladi, vplivali na svoje okolje in na podobo Šentjerneja.

Sama pogrešam zelenje. Lahko bi dodali več prostora za aktivno preživljanje časa za otroke in mlade. V trškem središču je preveč parkirnih mest, namesto tega bi lahko uredili park in mladinski center.

Dženita Mešič, 7. a

Pred zimskimi počitnicami smo si ogledali razstavo, na kateri smo videli Šentjernej, preden so ga »uničili« z vsemi industrijskimi »dobrinami« (Spar, Kobra, Mercator ...). Menim, da ne potrebujemo toliko trgovin. Pogrešam dober, stari Šentjernej. Zelo žalostno, kako je industrija uničila kraj.

Gorazd Kozole Zoran, 8. c

V okviru likovne umetnosti smo si ogledali razstavo Kolaži trškega jedra in se sprehodili po Šentjerneju. Najbolj pogrešamo park in učno pot (prostor za druženje).

UČNA POT (turisti bi preko te poti spoznali Šentjernej):

- Recljeva gostilna (klet Recljeve gostilne bi preuredili v občinsko vinoteko);
- čez Dolge njive v Pleterje, kjer bi si ogledali kartuzijo in muzej na prostem;
- pot bi nas vodila skozi vas Sela, kjer bi si lahko ogledali Kobilarno Hosta;
- mimo potoka Kobila (potrebno ga je urediti);
- skozi Staro vas v Šentjerneju na glavni trg.

Na postajah bi ponujali domači sok.

Za to pot bi lahko skrbeli prostovoljci in oskrbovali točke z dobrotami. Tako bi Šentjernej postal še bolj prepoznaven.

Jan Penca, 8. c

Včasih je bilo v Šentjerneju kar nekaj pomembnih stavb. Šola na sedanji Novomeški cesti, ki je bila podrta med drugo svetovno vojno, stara Recljeva gostilna, ki so jo porušili pred kratkim, in stara šola ob nekdanji Majzljevi gostilni. Sredi trga je bil velik park, kjer so se lahko tržani družili.

Želim si, da bi v prihodnosti Šentjernej dobil park, kjer bi se zbirali za pogovore, igro ... Park bi bil obdan z drevesi, imel bi igrala za najmlajše, travo ... Namesto asfaltne bi imeli tlakovano cesto, vozili bi se s kolesi ali hodili peš. Meni bi bilo najpomembnejše, da bi ohranili staro tradicijo druženja.

Maja Udvanc, 8. c

Moje mnenje je, da bi se moral Šentjernej ohraniti tak, kakršen je bil pred leti.

Do ogleda te razstave nisem vedela, kakšen je bil Šentjernej nekoč in kako so živeli naši predniki. Mislim, da bi bilo dobro, da bi gradili parke, drevorede, igrišča ... in bi živeli kot naši predniki. Razstava mi je bila zelo všeč, saj sem veliko izvedela o zgodovini Šentjerneja.

Manca Marlin, 7. a

Mislím, da je vsak občan ponosen, da živi tukaj. Vendar Šentjerneju nekaj manjka, manjkajo nam prostori, kjer bi se lahko zbirali, družili, organizirali razne prireditve, sejme itd. V samem kraju imamo skoraj 7200 prebivalcev in velik delež le-teh predstavljamo mladi. Z velikim veseljem bi se dobili s prijatelji, šli na igrišče, na sprehod, se ukvarjali s športom, če bi imeli pogoje. Enostavno nimamo prostora, kamor bi lahko povabili prijatelja iz drugega kraja in s ponosom rekli: »To je moj Šentjernej.«

Imam prijateljico iz Ljubljane. Ker živi v mestu, ni navajena narave, običajev, domače hrane. Včasih jo povabim k sebi, v Šentjernej. In kaj ji lahko pokažem? Kje ji lahko ponudim domačo hrano? Kje ji lahko pokažem naravo, drevesa, sprehajalne potke in klopce, kjer bi lahko sedli in spili sok? Nikjer. Povabim jo lahko edino v gostilno Pri Jerneju, kjer lahko naročiva pico, točno tako, kot jo lahko naročiva v Ljubljani.

V Kulturnem centru Primoža Trubarja smo si ogledali razstavo Kolaži trškega jedra. Moram iskreno povedati, da smo naš kraj dobesedno uničili. Vzeli smo mu vse tisto, kar mu je nekoč dajalo poseben čar. Čeprav ne živim v Šentjerneju od rojstva, ker sem se priselila pred dobrima dvema letoma, menim, da moramo nekaj spremeniti. Ne zato, ker bi nas kaj motilo, ampak enostavno nismo zadovoljni s samim izgledom kraja in s prostori, ki jih imamo, ali bolje rečeno, nimamo. Ko smo imeli sestanek šolske skupnosti, smo dali predloge, kaj bi želeli spremeniti, izboljšati, obnoviti. Ideje in predlogi so kasneje prišli do župana. Slišali smo »*trenutno nimamo dovolj finančnih sredstev*« in pa videli razočaran nasmeš župana. Zakaj pa nimamo sredstev? Zakaj se enostavno ne poglobimo v prihodnost naše občine? Če bi imeli nove prostore, sprehajalne poti, zanimive zgodovinske točke, bi bil v našem kraju turizem zelo razvit. Posledično bi imeli tudi več dohodka od te dejavnosti. Zakaj dobivamo prazne obljube? Zakaj smo morali kraj, kot je bil naš Šentjernej dobrih štirideset let nazaj, spremeniti v slabšo različico Novega mesta? Zakaj gradimo trgovine, če bi lahko ta prostor namenili za parke ali sprehajalne steze? Kaj ste vi imeli, ko ste bili mladi, najstniki? Hodili ste na zabave, se dobivali med počitnicami na travnikih, z dekletom ali s fantom sta šla lahko na sprehod po potki ... Mogoče se tega sploh ne zavedate, ampak nam ste to odvzeli. Namesto razvoja Šentjerneja v smeri industrije želimo razvoj v smeri prostorov, kjer bi se lahko zbirali v svojem prostem času. Naš kraj ima res zanimive zgodovinske točke, ki bi jih lahko izpostavili. Postavili bi table z opisi, kaj se je tam zgodilo, imeli bi postavljene stojnice z letaki ter za pokušino ponudili naše najboljše vino. Pravzaprav bi lahko naredili veliko z malo truda. Upam, da z novim županom pride drugačno razmišljanje. Čeprav smo zdaj stari štirinajst, petnajst let, ne pomeni,

da nimamo nobene vloge v občini, ker je prihodnost občine naša prihodnost. Radi bi, da nas slišite, da veste, kaj želimo in česa ne. Slogan, ki smo ga zadnje dni večkrat videvali na volilnih plakatih, je bil **KORAK NAPREJ, ZA ŠENTJERNEJ**. Naredimo nekaj, da bo naš kraj spet lep in prijazen vsem, tudi mladim.

Nika Robek, 8. c

Moje mnenje je, da bi se Šentjernej moral ohraniti, kakršen je. Pogrešam več rastlinja, narave, parkov, cvetja ... Danes se ljudje ne zavedajo več, kako je bil Šentjernej včasih prijeten in lep kraj. Prijazen naravi in nam! Skupaj za Šentjernej!

Ula Grgovič, 7. a

Ko smo si v ponedeljek šli pogledat razstavo o Šentjerneju v Kulturni center Primoža Trubarja, nam je gospod Dare Homan predstavil svoje ideje in ideje kolegov iz Šentjerneja. Bile so mi zelo všeč, še posebej ideja o novem parku.

Tudi sama bi v Šentjerneju želela velik park, v katerem bi se lahko družila s prijatelji. Motijo me parkirišča, saj so na trgu, okoli šole, pred zdravstvenim domom. Namesto parkirišč bi lahko postavili kakšno igrišče za najmlajše.

Zdaj lahko te želje izpolnimo mi, mladi, saj močno vplivamo na razvoj Šentjerneja. Lahko se spomnimo še kakšne nove zamisli. Potem bomo živeli v lepšem in bolj urejenem kraju.

Zoja Špilar, 7. c

V šoli smo se pogovarjali o Šentjerneju. Ugotovili smo, da trenutno nimamo prostora, kjer bi se mladi in starejši družili. Predlagam, da naredite parke in mladinski center, kjer bi skupaj kuhali, streljali z lokom, plesali, peli, taborili, se spoznavali, se drug od drugega učili, spoznavali naravo in zgodovino Šentjerneja. Vesela sem, da se Šentjernej razvija v gospodarstvu, vendar želim, da je za vse prebivalce, najmlajše, mladino, starše in najstarejše, poskrbljeno. Predlagam, da občasno izvedete anketo, kaj želijo krajanje. Ne želim, da se Šentjernej spremeni v mesto. Želim samo, da se krajanje počutijo dobro.

Žana Golob, 8. c

TEMA ŠOLSKEGA PARLAMENTA – MOJA POKLICNA PRIHODNOST

Pri razrednih urah in na šolskem parlamentu so se učenci pogovarjali o poklicni prihodnosti, razmišljali so tudi o današnjih poklicih in poklicih, ki so bili v ospredju nekoč.

Nekega dne sem se odpravil v prvi razred in učence povprašal, kaj si želijo postati, ko odrastejo.

POLICISTKA

Prisotna bom na pomembnih stvareh. Usmerjala bom promet.

Zala, 1. b

KUHARICA

Zelo rada kuham.

Aleksandra, 1. b

POLICIST

V zapor bom peljal tatove.

Benjamin, 1. b

UČITELJ

Učil bi svoje učence.

Jaša, 1. b

VETERINAR

Zdravil bom živali.

Jure, 1. b

MEHANIK

Popravljaj bi rad avtomobile.

Aleš, 1. b

NOGOMETAŠ

Ker je dobro brcati žogo, se razmigati in se udeleževati tekem.

Bor, 1. c

NOGOMETAŠ

Znani nogometaši so me navdušili. Zelo me veseli nogomet.

Tim, 1. c

Ob vseh teh željah, sem se zamislil, kaj sem hotel biti v prvem razredu. Hotel sem biti gasilec, zdravnik, slaščičar in reševalec. Danes si želim postati direktor kakšnega podjetja.

Matej Stančin, 6. a

Šestošolec Anže je o svojih načrtih za prihodnost zapisal:

Rad bi postal youtuber in trgovec. Za youtube bi delal videe, kot trgovec pa ne mislim delati v katerikoli trgovini, ampak bi imel svoje trgovsko podjetje.

Zanimivo je delati tudi mrežni marketing ... Aha, gospa učiteljica, ali slučajno potrebujete kaj za umiritev živcev po naši uri, ali za dvig odpornosti? Sedaj, ko razsaja koronavirus je nujno dvigniti odpornost! Če je tako, če vas zanima, mi sporočite.

No ja, ni mi treba sporočiti.

Samo treniram ... :)

Anže Lisjak, 6. c

Ema pa razmišlja takole:

Življenje je minljivo. Je kot trenutek, ki pride in odide v brezkončnem obstoju. Vsak dan si ga gradimo in poskušamo gladiti brazde iz preteklosti. Živim v svetu, kjer ni uspeha brez truda. Ni me strah. Zakaj le? Življenjska energija me vleče naprej in naprej. Ne ustavim se. Nemir v meni me spodbuja, da raziskujem, se učim, berem. S tem zapolnjujem radovedna vprašanja na poti. To bo kasneje ključ do izbire prave poti, tiste, ki me bo najbolj izpopolnjevala. Na svoji poti želim poiskati sebe. Ko bo prišel tisti odločilni trenutek, bom odločno zakorakala novim izzivom naproti. Za seboj želim pustiti neizbrisane sledi, za kar koli se bom odločila.

Ema Selak, 6. a

Obiskali so nas učenci s Poljske

V mesecu oktobru so na obiskali učenci s Poljske. Dan pred njihovim prihodom sem bila zelo vznemirjena, saj sem jih nestrpno pričakovala.

Moja gostja je bila štirinajstletna Martyna Słomka. Lani sem bila jaz pri njej, zato sem bila še toliko bolj vesela, da me je obiskala ravno ona. Imeli sva veliko priložnosti, da sva se še bolje spoznali. Povedala mi je, da je včasih igrala klavir. Rada se liči in uporablja najrazličnejše maske, zelo rada tudi pleše in poje. Njena mama dela v gledališču, zato ima tudi ona podobne sanje za prihodnost. Angleško govori bolje od mene, čeprav se s tem ne hvali. Sporazumevati se ni bilo težko in res sva ves čas nekaj govorili. Če nisva poznali izraza, sva uporabili pantomimo ali pa sva besedo poiskali v prevajalniku. Martyna ima vedno s seboj telefon, saj je zelo aktivna na družabnih omrežjih.

Vsak dan so gostje s Poljske obiskali kakšno slovensko mesto. V torek so obiskali Brežice, v sredo Bled in v četrtek glavno mesto Ljubljano. Jaz sem šla z njimi v Ljubljano. Tisti dan je bilo res zanimivo, saj sem se povezala še z drugimi njenimi prijatelji. Ogledali smo si Mestni muzej Ljubljana, prosti čas pa smo zelo aktivno preživeli na Prešernovem trgu. Zagotovo je bil vsem všeč ogled Ljubljanskega gradu. Pri vsaki pomembni destinaciji smo se morali obvezno fotografirati.

Imeli smo tudi zelo aktivne popoldneve. Skupaj z Emo in njeno gostjo smo bile v Qlandiji, družili smo se ob ognju s sorodniki in njihovimi sosedi, pri katerih je bil tudi Poljak, imeli smo bowling zabavo. Skozi vse dogodivščine smo postali še boljši prijatelji, zato je bil njihov odhod še težji. Ob odhodu je Martyna s seboj vzela tudi ogromno kilogramov Cedevite, saj kot pravi, je na Poljskem nimajo. To pijačo so vzljubili tudi drugi Poljaki.

Njihov obisk mi je prinesel veliko novih prijateljev in še več prijetnih nepozabnih trenutkov.

Manca Judež, 9. b

MESTO PRIHODNOSTI (CITY SHAPER)

Naša šola sodeluje v mednarodnem multidisciplinarnem projektu FIRST LEGO League že vse od pilotnega leta 2011. Tudi letos smo se zbrali že pod znanim imenom ekipe Roosters. Sestavljali smo jo Tim Narat, Nejc Bregar, Jurij Martinčič, Jan Penca, Lan Cvelbar, Ožbej Hosta, Brina Jurše, Aleksej Rožman in Ema Selak, mladi mentor Jernej Simončič ter mentorica in vodja Slavica Jordan.

Letošnja tema programa FLL je bila »CITY SHAPER« – MESTO PRIHODNOSTI. Razmišljali smo, raziskovali, in se učili prepoznavati težave s področja arhitekture. Delo v skupini je potekalo v šoli in pri Nejcju doma. Za srečanje smo se sproti dogovarjali glede na naš skupni prosti čas. V ta namen smo imeli zvezek, v katerega smo zapisovali čas našega dela. Strnjeno smo delali v prvem ocenjevalnem obdobju, tik pred tekmovanjem tudi do trikrat na teden, ob sobotah in med počitnicami. Motivacija za delo se nam je še povečala, ko smo se v Ljubljani na OŠ Jožeta Moškriča izmed 19 ekip uvrstili na 3. mesto in dobili vstopnico za finale. Kasneje smo bili zelo žalostni, da nam je epidemija covid-19 preprečila sodelovanje na odprtem državnem prvenstvu FLLj-a, ki naj bi bilo 14. marca v Kopru, saj smo še en teden pred tem vsi zagreto delali in se veselili srečanja z ostalimi ekipami, ki bi prišle na ta prav poseben dogodek. A zdravje in varnost sta na prvem mestu.

PROJEKTI DEL

Na začetku šolskega leta nas je naša mentorica temeljito seznanila s temo projekta. Odločili smo se, da bomo iskali problem v našem kraju. Izvedli smo t. i. možgansko nevihto, kjer smo podali predloge, katere zgradbe in javna mesta najbolj pogrešamo v

Šentjerneju. Na koncu smo se odločili za rešitev E-KOzolec – TOPLAR, ker smo po izvedeni anketi med občani ugotovili, da mladi in otroci pogrešajo prostor za druženje in da zaužijejo preveč slabe hrane. Naš E-KOzolec – TOPLAR bi s svojim videzom predstavljal tradicionalno, kulturno in naravno dediščino Slovenije. Izdelali smo prototip in logotip E-KOzolca. Predvideli smo tri lokacije za gradnjo. Narejen bi bil iz naravnih materialov. Občanom Šentjerneja bi omogočili nakup ekoloških izdelkov naših EKO pridelovalcev na enem mestu. Tržnico bi oglaševali prikazovalniki na najvidnejših mestih v kraju in na spletni strani. Pod toplarjem bi se lahko organizirali razni dogodki, druženje mladih v prvem nadstropju, možnost prenočitve v drugem nadstropju. E-KOzolcu-TOPLARJU damo s tem nov namen in mesto v 21. stoletju. Naš slogan je »Gradimo zdravje za prihodnost«.

ROBOTSKI DEL

Zelo smo se razveselili kompletov kock za tekmovanje. Hitro smo jih sestavili in namestili na našo delovno mizo za tekmo robotov. Sestavili in programirali smo svojega avtonomnega robota – JeroSlava. Hkrati smo konstruirali različne priključke, ki so ustrezali le določenim nalogam in ki smo jih lahko hitro menjali. Pri programiranju smo uporabili tako svoje bloke kot matematiko in komentarje. Z zapisom v tabelo smo spremljali napredek naših opravljenih nalog – misij.

VREDNOTE

Med delom smo ustvarjali spoštljive medsebojne odnose, upoštevali različna mnenja, spoštovali drugačnost, sodelovali z okoljem in z različnimi strokovnjaki, ki so nam pomagali pri raziskovanju arhitekture kozolcev. Imeli smo skupne cilje in stremeli smo k skupnemu napredku. Veliko smo se smejali in hkrati pridobili na lastni organiziranosti in na timskem delu. Zavedamo se, da več glav več ve, in se zaradi tega počutimo močnejše. Živimo vrednote, ki so naše glavno vodilo skozi delo. Priznamo, da nam je kot vir energije pri delu in razmišljanju služila ... čokolada.

Lep čokoladno-sladek nasmeh vam želimo Roostersi z mladim mentorjem in mentorico.

Sreča je biti zdrav doma
in imeti prijatelja pravega.
Ko sem srečen, pojem iz srca
in si želim, da bi sreča dolgo trajala.
Srečen pa nikoli nisi sam,
ampak le z dobrimi ljudmi obdan.

Peter Vidovič, 3. d

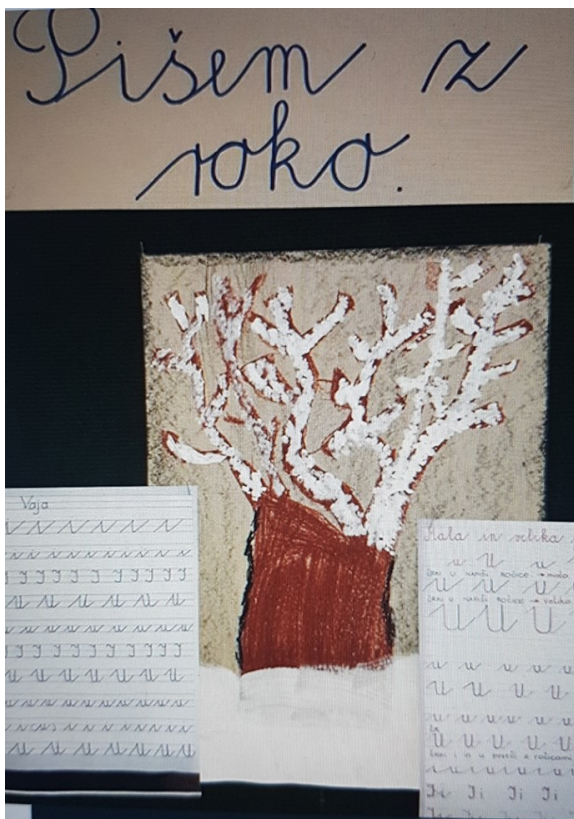
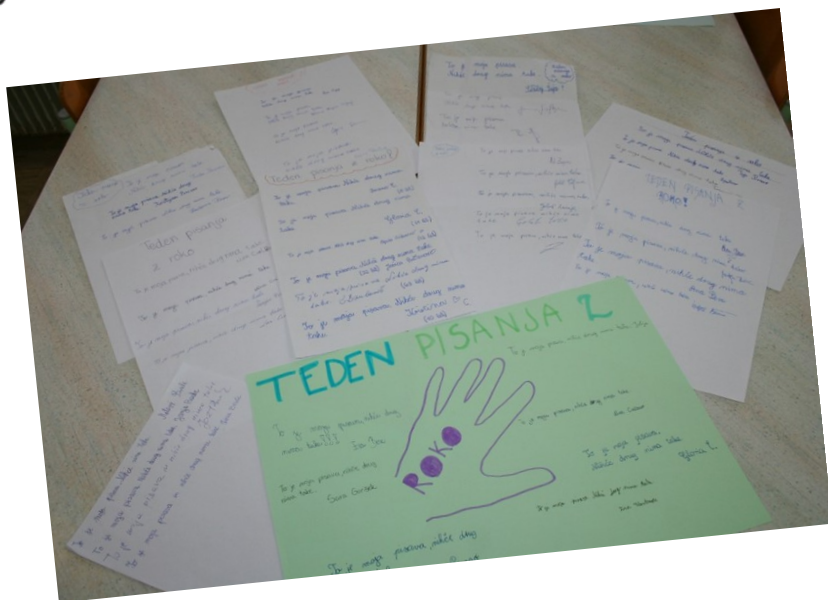

Teden pisanja z roko 2020

od 20. januarja do 24. januarja 2020

Priključili smo se vseslovenski akciji, katere osrednji dogodek je bil Teden pisanja z roko, ki je potekal od 20. do 24. januarja.

Namen »Tedna pisanja z roko« je ozavestiti mlajše in starejše o pomenu pisanja z roko, spodbuditi razvoj fine motorike in izražanje spoštovanja in naklonjenosti, saj je pisanje z roko bolj osebno. Pisanje z roko je več kot uporaba pisala, je pomembna spretnost, saj pri tem tudi naši možgani delujejo bolje in se informacija, ki je napisana z roko, zadrži v spominu dlje časa.

Osrednja tema projekta je bila: »V naši družini radi pišemo z roko.« Poleg učiteljev in učencev so tako pri ohranjanju pisanja z roko letos sodelovali tudi starši, stari starši, sorodniki, prijatelji ... V tem času so se na šoli zvrstile številne dejavnosti in aktivnosti, s katerimi smo skušali pokazati učencem, da ima pisanje z roko več prednosti.

ŠPORTNI UTRIP

Oktobra je bilo v Velenju finalno ekipno prvenstvo v atletiki za osnovne šole. Med šestnajstimi ekipami fantov in petnajstimi ekipami deklet, ki so se uvrstili na državno tekmovanje, so naši učenci osvojili drugo, učenke pa tretje mesto.

V februarju se je šest učencev naše šole udeležilo tudi področnega tekmovanja v namiznem tenisu. Učenec Amadej Rešetič je v kategoriji od 1. do 5. razreda postal področni prvak.

ŠPORTNI UTRIP

V tednu otroka se je skupina šestošolcev udeležila iger brez meja. Učenci so se pomerili v petnajstih igrah, v katerih so se nadvse zabavali. Na igrah je sodelovalo petnajst ekip, naši učenci so zasedli odlično tretje mesto.

ŠPORTNI UTRIP

V Črnomlju je potekalo področno prvenstvo osnovnih šol v malem nogometu za mlajše dečke. Udeležile so se ga ekipe iz osmih osnovnih šol. Naša nogometna ekipa je osvojila naslov področnih prvakov. Pokal za najboljšega strelca je dobil učenec 6. razreda Nejc Penca.

KRONIKA GENERACIJE 2020 – GENERACIJE POSEBNEŽEV

Vse se je pričelo leta 2011, ko smo polni pričakovanj prestopili tisto vrstico, ki je označevala prag učilnice. To je bil naš prvi korak na poti k osnovnošolskemu znanju. Še zdaj se spomnim tistih šviga zajčkov, ki so viseli pred tablo in čakali na nas, ter rumenih rutic na mizah, ki smo jih nosili še kakšen mesec po našem prvem šolskem dnevu. Že takrat je bila naša generacija nekaj posebnega, saj smo bili ena izmed številčno najmanjših generacij. Bilo nas je komaj za tri oddelke, s podružnico vred. Vedno smo imeli to nesrečo ali pa srečo, da smo bili povsod prvi. Prvi smo dobili nove delovne zvezke s tistima čebelama – Lili in Bine, prvi smo dobili ocene že v tretjem razredu, bili smo prvi, ki smo dobili neobvezne izbirne predmete v četrtem razredu. Ko zdaj pomislim za nazaj, se vprašam, ali nismo morda tistih šviga zajčkov v prvem razredu dobili skupaj s sporočilom, da smo nekakšni poskusni zajčki.

Spomnim se prve šole v naravi, ko smo svoje zadnjice namakali v Seči pri Portorožu ter tekmovali za »delfinčke«, pa ko smo opravljali kolesarski izpit ter se tisti teden preganjali okrog šole s kolesi. Ja, tako je bilo na razredni stopnji. Lahkomiselno in brezskrbno ... Zapisale so se prve ocene, nabralo se je prvo znanje, spletla so se prva prijateljstva.

Nato pa je prišel šesti razred, začetek predmetne stopnje, ki je bila še ena stopnička na poti k odraslosti. Pridružili so se nam učenci s podružnične šole in oblikovali so se novi oddelki. Veliko prijateljstev se je razpletlo, vendar so se spletla tudi številna nova. Nismo imeli le dveh oddelkov, ampak kar tri, kar je bila odlično, saj to, da si bil pri razglasitvi športnih razredov drugi, ni pomenilo, da si bil tudi zadnji. Vendar se je tudi to kmalu končalo. Namreč, še ena posebnost naše generacije je, da nismo bili premešani samo enkrat, temveč kar dvakrat. Na začetku osmega razreda so nas ponovno združili v dva razreda, saj nas je bilo premalo za tri. Za večino je bilo to super, za nekatere ne, odvisno koga vprašate. Ampak ker smo bili že tolikokrat premešani, smo bili že skoraj vsi sošolci z vsemi, zato nam novi oddelki niso predstavljali težav. Vsako leto je bilo več ocen, vsako leto je bilo več predmetov, vsako leto manj učenja, vendar več izkušenj, zato se na povprečju ocen to ni toliko poznalo.

In potem je prišel. Vendarle smo tudi mi dočakali opevani deveti razred. Vsi smo komaj čakali, saj naj bi deveti razred predstavljal neke vrste »počitnice osnovne šole«. Znano je, da je veliko dni namenjenih tehničkim, športnim in naravoslovnim dejavnostim, v učilnici pa se preživi le malo časa. Pa vendar ni bilo tako. Na začetku je bilo vse po starem. Veliko testov, nalog, ustnih ocenjevanj, zraven pa še pritiski z vprašanjem, kam se boš vpisal. Bolj ko smo se bližali koncu, bolj smo okušali tisti obljubljeni občutek. Ampak že to, da bomo šolo končali v prestopnem letu, lahko pove, da bo šlo nekaj narobe. In je šlo.

Pojavil se je KORONAVIRUS! ŠOLE SE ZAPIRAJO! Iz šole sem se odpravila, kot da je pred mano samo običajen konec tedna. Na začetku so nam rekli, da bomo doma dva tedna. Doma smo ostali dva meseca, 25. maja pa smo se vrnili v šolo. Se

spomnite, ko sem rekla, da smo v vsem prvi? No, mi smo prva generacija po dvajsetih letih, ki ni pisala nacionalnega preverjanja znanja. Vsaj nekaj dobrega, čeprav, roko na srce, tako ali tako se ne bi učili.

Vse se je začelo leta 2011 in končalo leta 2020, čeprav konec ni čisto običajen. Sprva smo misli, da valeta sploh ne bo, zdaj pa smo se morali nanjo pripraviti samo v enem tednu. Seveda pa bo, kot mi, tudi naša valeta posebna. Na njej ne bomo plesali kot prejšnje generacije in tudi sam program ne bo tako obširen. Tudi ostalih radosti devetega razreda, kot so končni izlet, izlet na Dunaj in letošnji poskusni obisk Londona ter številnih drugih nismo izkusili. Ampak, hej, to smo mi, generacija posebnežev! Morda smo bili na koncu res prikrajšani za nekatere radosti, a še vedno bomo ostali prijatelji (z enimi manj z drugimi bolj), še vedno bomo imeli polno spominov, znanja in izkušenj in to je tisto, kar je zares pomembno in na koncu šteje.

Neža Rangus, 9. a

Sreča se kar ne zgodi, ampak jo tvoj prijatelj naredi.

Tevž Kaferle, 3. d

Učenje na daljavo

Učenje na daljavo,
podobno je kot pravo.
Samo da je prek spleta,
verjetno se nam še dolgo obeta.

Doma se učimo in
si srčno želimo,
da odlične ocene si prisvojimo.

Pokvariti računalnik ni težko,
lahko potožiš, da naloge
delati možno ne bo.

Na koncu se vse stvari bodo
v pravo smer obrnile
in učilnice se spet
bodo napolnile.

Matej Stančin, 6. a

ŠOLA DOMA MI JE VŠEČ, KER SE ZAČNE MALO KASNEJE IN MI MAMICA POMAGA. MALCE MI NAGAJA SLOVENŠČINA. JE VELIKO BRANJA. :) VAS ŽE ZELO POGREŠAM IN TUDI SOŠOLCE.

VALENTIN ŠENICA, 1. A

NALOGE REŠUJEM IN NISO TEŽKE. VELIKO BEREM, RAČUNAM IN SE PRIPRAVLJAM NA KROS. ŽELIM SI, DA SE KMALU VIDIMO.

JAN VRTAČIČ, 1. A

DOBRO SEM. VŠEČ MI JE, AMPAK POGREŠAM ŠOLO, PRIJATELJICE IN VAS. TEŽAV NIMAM, POMAGATA MI MAMI IN MARJETKA.

TINKARA KLANČAR POVŠE, 1. A

SEM V REDU. JE NAJBOLJŠA ŠOLA NA SVETU, KER LAHKO DELAM PREKO RAČUNALNIKA. POGREŠAM PA SOŠOLCE.

NALOGE NI PREVEČ. KO NAREDIM NALOGE IN SE UČIM, DOBIM NAGRADO – TELEVIZIJA. PREJŠNJI TEDEN SMO BILI VELIKO ZUNAJ, KER JE BILO LEPO VREME.

ROK HABUŠ, 1. A

DOBRO MI GRE, VŠEČ MI JE ŠOLA. NIMAM TEŽAV, VSE PRIDNO REŠIM. POMAGATA MI MAMI IN ATI.

JAJŠA VOVKO, 1. A

**UTRINKI S ŠOLANJA
OD DOMA**

Če si prijazen, so vsi do tebe prijazni. In to je sreča.

Ada Narat, 3. c

RAJE KAKOR ZA ZVEZKI, SEVEDA, PREŽIVLJAM ČAS ZUNAJ V NARAVI.
VENDAR PA SEM PRIDEN TUDI ZA ŠOLO. Z MAMICO SNOV POSKUŠAVA DELATI SPROTI,
PRAV TAKO NALOGE. MALO TEŽJE JE, KER JE MAMI V SLUŽBI, PA VENDAR GRE NEKAKO.
BREZ POMOČI PA SEVEDA NE GRE.

ALJAŽ GRUBAR, 1. A

ŠOLA DOMA MI JE ZELO VŠEČ. NOBENIH TEŽAV NIMAM, SAMO VČASIH SEM PREHITER IN
NISEM DOVOLJ NATANČEN.

ŽAK COLNER, 1. A

Učenci drugih razredov so pri likovni umetnosti na izvirni način oblikovali napis »ostani doma«. Bili so izvirni, domiselni in igrivi, hkrati pa so izrazili zelo resno sporočilo za vse nas: OSTANI DOMA!

Konec meseca marca sem dobila bratca. Mame nismo mogli obiskati v porodnišnici zaradi koronavirusa. Mami je prišla iz porodnišnice ravno na atijev rojstni dan. Ko sta prišla domov, smo bili vsi zelo veseli.

Ema Bukovec Zupanc, 2. c

UTRINKI S ŠOLANJA OD DOMA

Tehniški dan doma

22. aprila, ko obeležujemo svetovni dan Zemlje, so imeli učenci od 6. do 9. razreda tehniški dan. Namenjen je bil ekologiji. Učenci so si najprej ogledali videoposnetke o podnebnih spremembah, nato pa izdelali uporabni izdelek iz odpadnega materiala oziroma embalaže ali posadili drevo. Nastali so zanimivi izdelki.

Zjutraj vstanem ob sedmi uri, pojem zajtrk in si natisnem liste za delo pri vseh predmetih. Večino dela za šolo opravim sama, nekaj pa tudi vprašam starše. Pri delu imam tudi težave, ki mi jih starši pomagajo odpraviti. Ker imata tudi onadva službene obveznosti, moram na pomoč večkrat čakati. To mi ni všeč. Včasih mi pri delu pomaga moja super sestra.

Žana Jurše, 4. b

Največ težav imam pri slovenščini, ker je veliko pisanja in sestavljanja doživljajev. Ampak se trudim in mi gre že veliko bolje. Najbolj pogrešam prijatelje in odmore. Ker je bilo prejšnji teden vroče, sem se veliko gibal zunaj. Z bratcem Martinom sem igral nogomet, vozil sem traktor in s česalom česal travnike. Na to sem ponosen, ker sem nekaj časa delal sam. Sicer je doma dobro. Zdi pa se mi, da moram doma delati več kot v šoli. Delam veliko, čez čas se utrudim in sem malo tečen. Upam, da bom ostal zdrav in da se kmalu spet vidimo.

Anton Trbanc, 4. b

Zelo sem bil vesel, ko sem izvedel, da ne bo šole. Ko pa sem se začel učiti preko spletne učilnice, je bila katastrofa. Ni mi všeč, ker je zelo veliko snovi in naloge. Pogrešam, da bi se pri družbi ter naravoslovju in tehniki pogovarjali. Učenje iz zvezkov ni zanimivo in pri pouku izvemo veliko več stvari. Pogrešam prijatelje iz šole in učiteljico.

Jošt Padaršič, 4. d

Učenje na daljavo mi je všeč, ker je zabavno. Rad rešujem naloge preko računalnika. Če imam težave, mi pomagajo starši. V prostem času kolesarim ali pa se igram z bratcem. Ni mi všeč, ker ne vidim prijateljev in se ne morem z njimi igrati.

Edin Čufurović, 4. d

UTRINKI S ŠOLANJA OD DOMA

Učenje na daljavo je nekaj novega, tako za nas učence kot za učitelje. Vsak dan sproti spremljam vsa navodila razredničarke in na spletni strani šole predelam učno gradivo za tekoči dan. Poleg vseh šolskih obveznostih pa se veliko gibam v naravi, na svežem zraku. Na sprehod grem s kužkom, tečem s sestro Klaro, se vozim s kolesom in pomagam staršem pri vsakdanjih opravilih.

Žana Salobir, 4. d

Učenje na daljavo poteka dobro. Reševanja nalog se lotevam tako, da poskušam čim več rešiti sama, če ne razumem, prosim za pomoč starše. Pogrešam sošolce ter druženja. Svoj prosti čas preživljam tako, da sem veliko zunaj, s sestro in bratom se igramo zabavne igre, grem na sprehod v naravo do gozda in berem knjige.

Lea Junc, 4. d

Moje učenje poteka tako, da najprej pogledam oddajo Izodrom. Nato se v svoji sobi prijavim v spletno učilnico. Tam preberem navodila za naloge in jih rešim. Moja starša pa imata vlogo, da preverjata, če sem naloge opravila pravilno in v celoti. Včasih se mi zgodi, da imam težave z računalnikom ali pri novi snovi, ki je ne razumem.

Potem brez skrbi vprašam starše ali pišem učiteljici. Učenje je zelo zabavno. Počutim se odlično, le včasih mi je dolgčas, saj pogrešam prijateljice. Všeč mi je tudi, ker sem doma z družino in se mi ni potrebno voziti z avtom in vstajati ob zgodnjih urah. V tem tednu sem doživela veliko zabavnega. Ra-

da imam sprehode in igro v gozdu, opazovanje prelepih cvetlic in podrtih dreves, ki so jih poglodali bobri. Večino prostega časa preživim zunaj na sprehodih, skačem po trampolinu in igram košarko. Gledam tudi izobraževalne oddaje, telovadim in igram namizne igre. Takega učenja ne bi imela ves čas, saj bi pogrešala prijateljice in bila prikrajšana za druge dragocene izkušnje, ki jih lahko pridobiš le, kadar si zares z učitelji in prijatelji.

Brina Bobič, 4. c

LITERARNE IN LIKOVNE STOPINJICE

Smo učenci 1. b. V oddelku nas je sedemindvajset, petnajst dečkov in dvanajst deklic. Kar veliko, kaj ne? Skupaj z gospo Nado in gospo Tamaro smo že v začetku šolskega leta pridno raziskovali šolske prostore, okolico šole ter pridobivali nova znanja in izkušnje. V tednu otroka in v mesecu požarne varnosti smo obiskali gasilce. Gasilci PGD iz Gorenjega Vrhopolja so nam pripravili pravi gasilski dan, kjer smo se sami preizkusili v tekmovalnih disciplinah za pionirje. Bilo je zanimivo. Zelo radi smo v naravi. Odpravili smo se v gozd in izvajali različne dejavnosti. Zelo smo uživali med labirintom po gozdu. Med brskanjem in iskanjem med listi smo našli močerada ter o njem izvedeli veliko zanimivosti. Znanje v naših glavicah se je pridno kopičilo. Po novem letu je v naš oddelek prišla gospa Maja. Z delom smo nadaljevali. Spomladi smo izvedli pohod. Bil je lep sončen dan. S polnimi nahrbtniki in dobro voljo smo se odpravili na pot. Opazovali smo naravo, seveda tudi malicali. Vreme je bilo res čudovito, saj smo se počutili kot na plaži. Po prihodu v šolo smo bili prijetno utrujeni.

Nekaj dni zatem so se zaprla šolska vrata. To ni pomenilo, da se ne učimo, delamo od doma. Smo uspešni, vendar si želimo vrnitve v šolo, saj drug drugega in učiteljice pogrešamo.

Zapisali učiteljici Nada in Maja

Sreča sem jaz, sreča si ti – sreča smo mi vsi.

Nina Hlade, 3. e

Žan Florjančič, 1. d

V ŽEPU IMAM SREBRN LEŠNIK ...

Učenci 1. c so vedoželjni otroci, polni domišljije. Ob branju pesmice Anje Štefan V ŽEPU IMAM SREBRN LEŠNIK so se v njih prebudile čarobne želje.

VID ELETA: Jaz imam srebrn lešnik, dala mi ga je mamica. Z njim bi pričaral sto mamic, da bi mi dale sto poljubčkov in objemov.

PATRIK ŠTEFANIČ: V torbi imam čarobno igračo, dal mi jo je čarobni škrat. Lahko pričaram vse, kar si želim.

IAN ŠKEDELJ: V žepu imam čarobni telefon. Iz telefona pričaram raketo in se odpeljem v vesolje.

LUKA PIRNAR: V žepu imam čarobni kristal, ki me spremeni v leva.

TIM ZORKO: V žepu imam zlat dragulj, da z njim pričaram grad.

ALJA ŠINKOVEC: V roki imam zlat čarobni prstan, pričara mi vilo in grad.

ŽAN LUK JARKOVIČ: Mami mi je dala čarobno majico. Ko jo oblečem, postanem super nogometaš.

NEJC KOŽELJ: V žepu imam srebrn kristal, dal mi ga je zmaj. Z njim pričaram sto ribic, da bi jih opazoval.

ARIA MARISA UDVANC: V žepu imam star prstan, z njim pričaram grad.

NEJC TRAMTE: V žepu imam konzolo, da kadarkoli igrice igram.

JAKOB CVITANOVIČ: V žepu imam srebrn kristal, dal mi ga je medved, da se z njim branim.

LUKA OKILJEVIČ: V torbi imam kristal, dal mi ga je nogometaš, začaram si ladjo.

KLEMEN BOBIČ: V žepu imam kristal in začara me v Bedanca.

ŠPELA JUDEŽ: V žepu imam čarobni dragulj, ki mi pričara vilo.

DŽEJLANA DIZDAREVIČ: V torbi imam čarobni dragulj, ki pričara valove.

BOR ŽIBERT: V torbi imam čarobni dragulj, dal mi ga je zombi. Pričaral si bom pištrole.

LIA KOVAČIČ: V žepu imam diamant, pričara mi čarobno moč.

ŽAN VODOPIVEC: Imam srebrn čarobni lešnik, dal mi ga je dedi. Pričaral si bom še več srebrnih lešnikov in jih razdelil.

ARVEN SRPČIČ: V roki imam čarobni telefon, pričara mi samoroge.

GAŠPER BARBIČ: V torbi imam diamant, dal mi ga je dinozaver. Z njim pričaram vesolje.

EVA HUDOKLIN: Pod posteljo imam čarobne rože, začarajo mi zlat grad.

MARIJA HUDOROVIČ: Imam dinozavra, ki se bo igral z menoj.

NINA PERKO IRT: V roki imam zlat kristal, z njim pričaram grad.

ESADA KOSTREVC: Imam igračo, ki se ne uniči.

ISMET BALTIČ: V žepu imam diamant, dal mi ga je medved. Z njim se začaram v medveda.

PIKA PODGORŠEK: V čevlju imam mavričasti kamenček, ki mi, ko si želim, pričara vrt, poln pisanih rožic.

ROK FABJAN: V sobi imam moder avto, kupil mi ga je dedi. Vozim ga ponoči, saj takrat vsako željo uresniči.

TRAKTOZAYER

Traktorzayer vleče,
vleče prikolico našo,
nanjo nalagamo drva, buče in pesek.
Z njim orjemo njivo, kosimo travo,
pripeljemo zelenjavo s polj.

Ko pa pokvari se, ojoj.
Kaj pa zdaj?
Peljemo k zdravniku ga.
Ure in ure smo čakali,
da nam popravi ga.

Traktozayer zdaj čil je in zdrav,
zdaj spet vleče kot nov.
To naš traktozayer je.

Tjaša Bratkovič, 4. d

KORONAZAYER

Koronazayer je pravi tič,
ves svet je obrnil na glavo.
Skrije se v letalo, avto ali vlak,
vsi pa se sprašujemo,
kdo bo rešilni junak.

Zdravniki se trudijo zdraviti bolne,
koronazayer pa trudi se, da preživi.
A glej ga zavra – še vedno zmaga je,
nobeden ga ne dohiti.
Po prsih se tolče – srečen, da ves svet je njegov,
a ne bo dolgo, da izgubi,
saj človek je dovolj močan, da ga preboli.

Zala Pucelj, 4. a

KORONAZAYER

Izbruhnil je zayer v mestu Vuhan
nov pretkan, a precej zaspan.

Vsi so se ga bali,
ampak to bil je le virus mali.
Res da bil je mali, a precej močan,
saj za njim so vsi zboleli čisto vsak dan.

Zato pravila upoštevajte
in si z milom roke umivajte.
Tako ne boste ga dobili
in čez en teden v šolo že zavili.

Aljaž Martinčič, 4. c

LETALOZAYER

Leti samo tja,
kamor želi.
A v svet pelje
le dobre ljudi.

Krili ima
in to celo dve.
Veliko leti
in se veseli.

Mia Li Bartol, 4. b

Sreča je to, kar občutimo v sebi. Smo sproščeni, veseli, dobre volje in polni energije. Pomagamo si med seboj in se imamo radi. Sreče se ne da kupiti, lahko jo samo začutimo.

Nik Volčanjšek, 3. d

Jakob Žaren, 4. b

MUCOZAVER

Mucozaver ni pošast prava,
ampak je prav lepa mala živalska pojava,
z res dolgim, košatim repom
se najraje od vsega z žogico poigrava.

Mucozaverja si vsi predstavljajo
kot pošastno mačico, ki ima košato dlačico,
v gobčku ima ostre zobe
in krempljaste močne noge.

Ima bele brčice, bele tačke
in rjave očke.

To je v resnici belo-črna muca,
ki rada se igra, se crklja
in se okoli mene »šmuca«.

Maša Černe, 4. b

KUŽAZAVER

Kužazaver jazbečar
je na preži venomer.
Kure pazi vsak večer,
da ne vzame nam jih zver.

Kužazaver pri nas kraljuje,
vedno lumparije snuje.
Ena velika lumparija,
po dnevni sobi svinjarija.

Repek dolg je kot antena,
ko vidi psa, je strašna scena.
Kužazaver ima me rad
in zvečer gre k meni spat.

Živa Goršin Fabjan, 4. d

ROLKOZAVER

Rolkozaver je divja zver,
ko se z njim podam v dir.
Koleščki dirjajo sem ter tja,
z njim sem hitreje doma.

Rolkozaver je hitra zver,
za njim se od hitrosti
kadi ognjeni dim.

Postavlja se s črno opravo,
oranžna barva mu doda
frajersko postavo.

Žiga Mohar, 4. d

Nejc Cimerman, 7. c

GROZNOVILCA

Zdaj prišla je v Hudo hosto groznovilca.
Še srebrno vilico prababici je vzela
in s čajnikom na zajtrk brž pohitela.

K sladkosnedemu medvedu je odšla po
med,
ob poti pa poduhala prekrasen cvet.

Odšla mimo mogočnega je hrasta,
kjer ležala je ogabna pasta.
Res smrdela je zelo,
groznovilca zajokala je, celo.

Vsa objokana odšla domov,
se hitro skrila v globok je rov.

Lana Lešnjak in Kaja Taraniš, 4. c

Groznovilca rada se igra
z živalmi, ki dobro jih pozna.

Med drugimi, njen prijatelj siten jež,
vsak dan nekam odraca jo peš.

V tej Hudi hosti živi tudi prijazna svinja,
ki je prav nič ne zanima njena linija.

Močerad, ki v deževnih dneh odlično poje,
rad ukrade sladkarije tvoje.

Ariana Šinkovec in Brina Bobič, 4. c

Srečen sem, kadar sestavljam lego
kocke in se družim s prijatelji.

Nejc Franko, 3. e

GROZNOVILČINA MISIJA

Groznovilca in vila Malinca
sta šli v gozd iskat kost,
za ubogega psa, ki je nedaleč stran do-
ma.

Po stezici tečeta,
oba podplata ju že pečeta.
Pa kmalu prideta do psa.
Tam izročita mu slastno kost.
Končno – svojo misijo opravili sta
čez ogromen lesen most za dva.

Aljaž Martinčič in Kristijan Busar, 4. c

Urška Vide, 4. b

Grem v vesolje

Grem v vesolje,
deželo polno planetov.
Kjer astronauti delajo
polno raziskovalnih poletov.

Grem v vesolje,
na planet Merkur pogledat,
a kdo tam zakur'.

Grem v vesolje,
da pogledam naše obzorje.

Urban Kadivnik, 5. c

Tam gori na Marsu

Kako priti na Mars?
Enostavno: le oči zatisni in
močno poskoči.

Tam gori je strašno toplo,
tam gori je vse rdeče,
tam gori ni rožic,
ni trave zelene.

Tam gori je prostor brezmejen,
tam gori še čas se ustavi,
tam gori ti hitro postane hudo
in si hitro želiš zopet domov.

Pomani si očke še enkrat močno
in v hipu boš doma.

Adam Jurečič Žibert, 5. c

Srečo občutimo, ko se nam zgodi nekaj dobrega.
Primož Žagar, 3. c

Mars okoli treh planetov

Z vesoljskim plovilom na Mars odletiš,
da tam se z vesoljci poveseliš.

Ko se zbudiš, na Venero odletiš,
tam na rumenem polju ležiš.

Nato sonce posveti
in te luna želi vzeti.

Seveda pristaneš na luni,
kjer njen sij te vsega presuni.

Zdaj že postaneš lačen
in se domov vrneš čisto drugačen.

Pred polno mizo spet sediš
in se hrane veseliš.

Angelika Muren, 5. c

Maša Judež, 6. a

Zmešnjava

Črt poje čokolado,
Janja poje marmelado.

Ko pa prideta do klovna,
jima Bine maha s čolna.

Bineta piči čebela,
zapeče ga, kot da ga je zadela
strela.

Vsi kupijo češenj obilo
in ciljajo s pečki sosedovo vilo.

Vid Beguš, 5. a

Zvezda

Lepe so lepe, zvezdice,
naše vesolje neskončno je.
Lepe so lepe, zvezdice,
vsaka zvezda posebna je.
Z ladjo vesoljsko odpeljem se,
na pot, med zvezdice.
Pa gledam iz vesolja naš planet,
razodeva se mi čudovit razgled.
Še lepši je kot zvezdica,
saj se modrina v soncu lesketa.
Lepe so lepe, zvezdice ene,
a lepše od Zemlje bilo ni nobene.

Vesna Pavc, 5. a

Sreča je velik nasmeh,
ki na obraz kar naenkrat prilepi
se.

Sreča je vedno na tvoji strani
in nikoli ne zapusti te.

Najlepša sreča je takrat,
ko smo skupaj z družino.

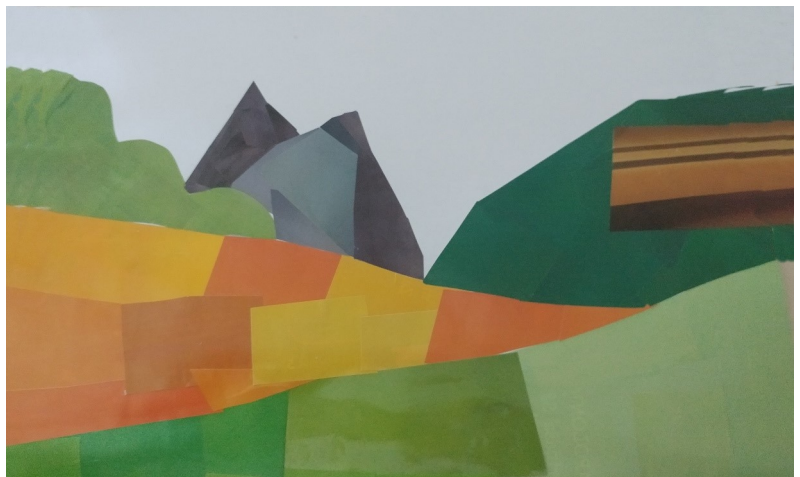
Manca Jurečič, 3. c

Zmedenka

Čoln pluje na sredini oceana,
za čebelo nobena ura ni prerana.
Čokolada slastna zavita na vrhu omare
stoji,
kot češnja na vrh torte se šopiri.

Črt priden je kot krt.
Kača, kot pogača se obrača.
Pletenka dolga je kot ZMEDENKA.

Gašper Rangus, 5. a

Aljaž Jenškovec, 8. b

KAJ SE KOMU SANJA?

Bela kreda sanja

Vsaka šola ima belo kreda. Nekega večera je bela kreda sanjala.

V šolo so prišli otroci in jo vzeli v roke. Mislila je, da bodo pisali z njo, ampak so jo metali, brcali, hodili po njej in jo lomili. Kreda je že vse bolelo, ko jo je zbudil vrišč otrok. Zelo je bila vesela, da se je zbudila iz groznih sanj.

Naslednjo noč kreda ni in ni mogla zaspati. Strah jo je bilo, da bi spet kaj groznega sanjala. Končno je zaspala. Sanjala je lepe sanje. Začel se je pouk in učenci so z njo pisali lepe številke in črke. To je kredi zelo prijalo. Sredi uživanja jo je prebudil šolski zvonec. Malo je bila jezna nanj, a se je sprijaznila.

To so bile kredine najlepše in najbolj grozne sanje. Upala je, da se še kdaj ponovijo.

Tim Zagorc, 4. a

Sladoled.
Rulada.
Ena čokolada.
A veš, kako te
imam rada.

Jerca Zoran, 3. d

Moja zobna ščetka sanja

Neke noči je moja zobna ščetka sanjala. Sanje so bile.... Kmalu boste izvedeli.

Zgodaj zjutraj se je prebudila in si umila obraz. Bila je namreč zelo umazana. Skočila je iz lončka in šla po svoje. Bil ji je dolgčas, a kmalu je zavohala sestrin parfum. Šla je do nje in ni mogla verjeti svojim očem. Bila je lepa, urejena, čista in sijoče zlate barve. Sestra jo je uredila in pobarvala s srebrno barvo. Skupaj sta šli iz hiše, a takrat ju je zgrabil sosedov Lojze. Poniževal ju je, se norčeval in ju metal ob tla, nato pa vrgel v odtok, ki je vodil, kdo ve kam. Potovali sta po jarku, se pri tem umazali in potokli. Prišli sta do reke Drave, kjer sta zagledali rdečo in rumeno ribo. Rumena se je rada igrala, rdeča pa sploh ne. Med igro z rumeno ribo je rdeča ves čas nagajala in jih spotikala. Tedaj je zapihal veter in ščetki odnesel nazaj v odtok. Po cevi, ki je bila zelo ozka, sta počasi prilezli do vodometa. Igrali sta se z vodnimi pištolami, vodnimi balončki in prijaznim Juretom, ki se jima je pridružil. Močan curek ju je spet potisnil v odtok. Po cevi sta se spustili v bazen, kjer ju je zagrabil moj brat in ju spravil v potovalko. Tako sta srečno prispeli k meni domov. Obe ščetki sem oprala. Rumeno sem nesla k sosedovim, svojo pa sem obdržala.

Ko se je ščetka zbudila, je debelo pogledala. Še vedno je bila roza. Naučila se je, da bo šla spet v svet le takrat, ko bo sestra doma, sosedov Lojze na izletu in rdeča riba v reki Krki.

Živa Zagorc, 4. a

Kaj se zobni ščetki sanja?

V neki hiši, daleč ob gozdu, je živel Janko s svojo mamo. Bil je zelo priden in ubogljiv fantek. Le zobozdravnika ni maral. Imel je svojo zobno ščetko, ki je neko noč sanjala. Sanje pa so bile take.

Nekega dne je mama Janka prisilila iti k zobozdravniku. Preden je odšel, si je skrbno očistil zobe. Zobozdravnicu je pokazal zobno ščetko, a ta je rekla, da si mora nabaviti novo. Jankova zobna ščetka je bila zelo užaljena. Splah ni mogla verjeti, da bo končala v smeteh. Janko je na poti domov vprašal mamo, če si občasno lahko umije zobe s svojo staro krtačko. Mama je privolila. V lončku so bile tako mamina ščetka in dve Jankovi.

Nejc Zore, 4. a

Takrat je ščetka odprla oči. Bila je vesela, da več ne sanja. Ponosna je bila nase, saj je imel Janko zelo čiste zobe. Ni mogla zaspati nazaj. Šla je do Jankove sobe in se še malo sprehodila po hiši. Ko je postala zaspala, je le s težavo prišla nazaj v lonček, kjer je spala tudi mamina zobna ščetka.

Razmišljala je, da je imela take sanje, ker si Janko tisti večer ni umil zob. Nekaj časa se je nanj jezila, nato pa je zaspala.

Lara Hudoklin, 4. a

Lepilo sanja

V Lejini peresnici je bilo lepilo rumene barve. Nekega večera se je Leja odpravila spat, lepilo pa je bilo osamljeno. Zaspalo je in sanjalo tole.

Leja se je v šoli igrala s prijateljico Tino. V igri s kartami je zmagala in Tino je to prizadelo. Leja je odšla v razred. Učiteljica je rekla, naj v zvezek prilepijo liste za vajo. Lepilo je kar poskočilo od veselja, vendar se ni dobro izteklo. Ko ga je Leja odprla, se ji je razlilo po zvezkih in listu. Leja in lepilo sta se razžalostila. Vprašala je Tino, če ji posodi lepilo, a ona je grdo in glasno odgovorila, da ne. Leja je vedela, da je to zaradi kart. Lepilo je bilo žalostno, ker je bilo prazno in ker je vedelo, da ga Leja ne bo več uporabila. Starši so Leji kupili novo lepilo in staro lepilo je bilo ljubosumno. Ko sta Leja in novo lepilo spala, je staro lepilo sebe zamenjalo za novo. Leja se je v šoli čudila, kaj staro lepilo dela v njeni peresnici. Takrat jo je Tina sunila v ramo. Leja je to povedala učiteljici, ki se je razjezila.

Takrat se je lepilo naučilo, kaj je prav in kaj ne.

Mila Sofrič, 4. a

Veliki dobrodušni velikan in ljubezenske sanje

Nekoč sem na večernem teku v parku opazil zelo veliko hišo, skoraj tako veliko, kot je kraljičina palača. Pred hišo sem zagledal deklico, oblečeno v rdečo obleko, ki se je smejala in veselo poskakovala. Naslednje jutro sem šel spet v park, se usedel pod drevo, ki je prijetno šumelo v vetru, in spet zagledal velikansko hišo. Pomislil sem, da je to hiša Velikega dobrodušnega velikana ali VDV-ja, slavnega pisatelja, o katerem sem nedavno bral v časopisu.

Potrkal sem na vhodna vrata in slišal, kako je odmevalo naokrog. Kasneje so se velika vrata odprla in ven je prišel VDV. V roki je imel pero, veliko kot manjše drevo, in še svojo knjigo. »OOOOOO, živijo,« je pozdravil z globokim glasom, da je kar vibriralo naokrog. »Si ti VDV?« sem vprašal. Prikimal je, pomahal proti sebi in me povabil noter. »Ti znaš pa dobro govoriti za velikana,« sem rekel. On pa je pripomnil: »Ja, seveda, saj me uči Zofi.« »Kdo?« sem vprašal začudeno. Prišla je deklica v rdeči obleki in zanimalo jo je, kdo sem. »To je moj oboževalec,« ji je pojasnil VDV. Pozna me iz časopisnih novic. Vzel je časopis, ki je bil zanj velik kot dreveni list, in prebral naslova: *VDV rešil svet s svojo prijateljico Zofi in angleško kraljico, Ujeli hudobne velikane, ki jih hranijo s smrk kumarami*. Predlagal sem, da bi šli velikane pogledat, a se nista strinjala, zato smo šli na sprehod, da bi se bolje spoznali in res smo postali prijatelji. Družili smo se tudi v palači in se pogovarjali o tem, kako bi bilo, če bi bil VDV manjši. VDV je bil res neverjeten. Občudoval sem ga. Imel je veliko odličnih stvari, npr. mrežo za sanje, ladjo za spanje, penadol ... Ponoči smo šli raznašat sanje po mestu in drugih državah. Užival sem, čeprav je bilo precej naporno. Zaradi utrujenosti sva z Zofi na dolgi poti proti domu zaspala in neverjetno, sanjala sva drug o drugem in takrat me je spreletelo, da sem zaljubljen vanjo. Nisem bil prepričan, hotel sem ji to povedati, ampak me je premagal sram in si nisem upal. Naslednjič, ko sva ponovno šla z VDV-jem trosit sanje, sva na poti domov spet zaspala in sanjala. Mislim, da sva tudi tokrat sanjala enake sanje. Sanjal sem oziroma sanjala sva o nama, kako sva skupaj šla na sprehod, se smejala in lovila ter se v zadnjem trenutku tudi poljubila. Potem pa sem se zbudil v veliki urejeni postelji, poleg mene je spala Zofi. Tudi ona se je zbudila in povedal sem ji o sanjah, potem je še ona meni povedala o svojih in ugotovila sva, da sva zaljubljena. In nato: »CCCMMM000KKK!« Zgodilo se je hitro. Poljubila sva se in bilo je čarobno. In takrat me je udarila misel, da je to VDV-jevo maslo, da ve za vse to in je tudi za naju zmešal sanje. Šla sva k njemu in res, za naju je zmešal ljubezenske sanje. Nasmejale se je in nama rekel, naj si pokrijeva oči. Vzel naju je v naročje. Slišal sem, kako je pihal veter, potem je rekel: »Odprita oči.« Odprla sva oči in se znašla na prelepi plaži ob sončnem zahodu. Držala sva se za roke, tekala po peščeni obali in se še enkrat poljubila. Tokrat je bilo vse še lepše, čudovito, nepozabno. Nato je iz grmovja skočil VDV in povedal, da se vračamo v palačo.

Ko smo prispeli, sva z Zofi šla na velik vrt in si postregla z limonado. Pogovarjala sva se in se smejala in še en CCCMMM000KKK se je zgodil. VDV si je mislil: »Oh, ta mala golobčka. Očitno se imata res rada.« In res sva se imela. Kasneje je Zofi dobila majhnega mucka in smejala sva se, ko je naredil kaj smešnega, npr. se mi pokakal na hlače. VDV je poskrbel, da sva uživala srečo kot v pravljici iz sanj. O njegovih dobrodušnosti res ni dvoma.

Matevž Brulc, 6. b

Z železnimi škornji v beli svet (moderna pravljica)

Neke noči, ko sem prespala pri svoji najboljši prijateljici Neži, sva se opogumili in pogledali strašen film. Film sva gledali ravno takrat, ko je bila nevihta. Slišalo se je grmenje in videli so se bliski. Takrat je na podstrešju nekaj zaropotalo. Kljub strahu sva šli pogledat, kaj naju hoče prestrašiti. Prišli sva do vrat in jih odprli. Videli sva miško, ki je tekla s podstrešja mimo naju. Ni naju bilo več strah, ker je ropotala samo miška. Videli sva tudi bleščečo se skrinjo, ki je Neža še nikoli prej ni opazila. Odprli sva jo in videli železne škornje. Vzeli sva jih in jih odnesli v sobo. Obuli sva jih in se znašli na drugem planetu. Predvidevali sva, da na Luni. Nekaj časa sva začudeno gledali okoli, nato pa se je začelo vse tresti. Prišel je ogromen velikan, ki je držal palec v ustih in nosil plenico. Zaradi nekega razloga je ves čas govoril mamica. Izgledalo je, da naju hoče pokončati. Iz luknje v tleh se je prikazal majhen ježek in nama rekel, da naj ne skrbita. Vzel je veliko palico in ga začel tepsti po prstih na nogi. Čez nekaj sekund ga je velikan že pokončal. Z Nežo sva ta čas pobegnili. Velikan je tekkel za nama. Neža se je spotaknila ob kamen. Rekla mi je, da naj hitro tečem. Tik preden bi velikan stopil nanjo, sem jo zagrabila za roko in jo vlekla, dokler nisva zagledali velike skale. Hitro sva se skrili za njo. Velikan je tekkel mimo. Sezuli sva si železne škornje in pristali sva v Nežini sobi z železnimi škornji v rokah. Ne da bi kaj rekli, sva legli na posteljo in takoj zaspali.

Upam, da se to nikoli ne ponovi. Ampak, ker se je na koncu vse dobro izteklo, je bilo kar zabavno. Škornjev pa ne obujeva nikoli več.

Zoja Hodnik, 5. c

Ema Zagorc, 8. b

Sreča je, ko pride pomlad
in se imamo vsi radi.
Sreča je družina,
ki se rima na dolžina.
Rada imam živali,
ker imajo rade našo Vali.
Sreča je,
ko damo nekaj v lonec.
In to je prav gotovo vesel
konec.

Klavdija Kastelic, 3. e

Sreča je, da sem zdrav in da mi gre dobro delo za šolo. Upam, da ostanem srečen.

Gal Dvojmoč, 3. e

Poštar Pepe

Poštar Pepe prenaša pošto. Počasi poskakuje po pločniku. Pod poštarjevim pokrivalom poskakuje podgana. Podgana poštarja prestraši. Poštarjeva pisma padejo po pločniku. Podgana pograbi prinčevino pismo. Poštar prežene podgano, pismo pa prime pod pazduho. Pismo prinese prekrasni princesi. Princesa pismo prebere. Prelepega petka princ princeso poroči. Pri poroki poleg princa poskakuje predrzni poštar. Prihodnji petek poštar ponovno prinese princesi pošto. Pred princem prismuknjeno poplesava. Predrznega poštarja princ prežene. Poštar Pepe ponori, pošto pa pomeče. Petek popoldan prebivalci pogrešajo pošto.

Amadej Rešetič, 5. a

Poštar Pepe prenaša pošto. Počasi poskakuje po poti proti Petri. Petra pomaha Pepetu, pa ponudi Pepetu pecivo. Pepe preda pošto Petri. Petra prime pošto, pa potem pomaha Pepetu. Pepe pa pravi pa, pa. Pepe potem poskakuje po pločniku proti pošti.

Gal Hudoklin, 5. c

Lovro Kralj, 6. d

Peter Pirc prijazno pozdravlja. Pivo pije, pa papca piščanca. Peter po poti preskakuje, pa pade. Pošlje pismo prababici Petri. Petra pade po pokovki. Prosi Pepeta: »Prinesi poskusit pijačo.«

Urban Kadivnik, 5. c

Prodajalec Pepe prodaja pohanega piščanca. Po plezanju pride Pepca po pohančke. Pepe pozdravi Pepco: »Pozdravljena, Pepca. Prodajam pohanega piščanca.« Pepca pa pravi: »Pohančka, prosim.« Prodajalec povpraša: »Polovico plus polovico?« Pepca potrди: »Polovico piščanca.« Pepca plača po ponudbi. Po potrebi Pepca poje pohančke.

Gašper Rangus, 5. c

Slani čaj

(Jasmina in Franci zjutraj sedita za mizo in se pogovarjata.)

JASMINA: Franci, kaj boš jedel za zajtrk?

FRANCI: Naredi mi omleto!

JASMINA: Kako se pa to pogovarjaš? Lahko bi bil bolj prijazen.

FRANCI: Pa saj nisem nič takega rekel.

JASMINA: Če boš rekel prosim, ti jo bom naredila.

FRANCI: No prav. Prosim, če mi narediš omleto, Jasmina?

JASMINA: No, prav.

FRANCI: Bom pa jaz skuhal čaj.

JASMINA: (Presenečena.) Super. Pa da vidim.

FRANCI: (Stopi k štedilniku, pristavi lonček z vodo in poišče vrečke sadnega čaja.)

JASMINA: A bo kmalu?

FRANCI: Bo, bo. (Skrivaj se nasmiha.)

FRANCI: A boš z medom ali sladkorjem?

JASMINA: Daj mi žličko medu.

FRANCI: Dal ti bom žličko sladkorja, ker je medu zmanjkalo. (Namesto sladkorja ji da veliko žlico soli.)

FRANCI: (Prinese skodelico čaja na mizo.)

JASMINA: (Nagne skodelico in naredi požirek) Fuj!! Kaj je to? Dal si mi sol namesto sladkorja!

FRANCI: (Se nasmehne in zbeži iz kuhinje.)

Zame so sreča družina, prijatelji, živali.
Takrat sem srečna, vesela in to
občutim v srcu.

Ema Verbič, 3. c

Franci Fabjančič, 6. d

Tortilje

(Mama zamišljena v kuhinji.)

JAN: Mami, kaj tako študiraš?

MAMA: Ah, to kosilo. Spet ne vem, kaj bi skuhalo.

JAN: (Ves navdušen.) Že vem, naredi tortilje.

MAMA: (Olajšano.) Super ideja. Tortilje, it is! Pa naj bodo!

(Kasneje popoldan.)

JAN: (Prihiti v kuhinjo.) Mmmmm ... Kako diši! Pa saj so z mletim mesom, a ne?

MAMA: Ja, za vas otroke so, za naju z očijem pa so zelenjavne.

JAN: (Veselo.) Super, komaj čakam. Mi že pošteno kruli v želodcu.

(Na televiziji se vrti pomembna tekma med Slovenijo in Nemčijo, zato vsi Tomičevi med kosilom gledajo televizijo.)

JAN: (Med jedjo.) Mami, tortilje so zakon. Najboljše do sedaj.

MAMA: (Vsa začudena.) Ampak Jan, ti si pojedel moje tortilje, tiste z zelenjavo.

JAN: (Šokirano.) Kaaj?! Ampak, zelenjava ni dobra ...

Jan Tomič, 6. d

Karantena

(Laura prihaja v sobo, očeta ni doma, mama pa se z nekom pogovarja.)

LAURA: (Pride v sobo in vpraša.) Mama, s kom se pogovarjaš?

MAMA: Z nikomer! Zakaj sprašuješ?

LAURA: Slišala sem pogovor. No ja, mogoče se mi je pa le dozdevalo.

MAMA: Kako se počutiš v času karantene?

LAURA: Kar dobro. Pa ti?

MAMA: (Rahlo živčno.) Še kar v redu.

LAURA: Kaj pomeni, da si kar v redu?

MAMA: Mislim, da se mi že malo meša.

LAURA: Kaj res? Kako pa to izgleda?

MAMA: Začela sem se pogovarjati s šivalnim strojem. A misliš, da moram obiskati psihiatra?

LAURA: (Pomirjeno.) Nič ne skrbi. Ravno sem na internetu prebrala strokovni članek psihologa, ki pravi, da dokler ti predmeti ali živali ne začnejo odgovarjati nazaj, je vse v redu.

MAMA: (Vidno olajšana.) Fju, še dobro. Sovražim psihiatrove terapije. (Se obrne proti šivalnemu stroju in reče.) Kar povej ji Fred, da sva v redu.

LAURA: (Presenečeno in zdolgočaseno.) S čim naj si še krajšava čas v tej samoizolaciji?

MAMA: Bo Fred predlagal, kaj lahko še počneva. J

Sreča je družina.
Sreča je ljubezen.
Sreča je varen dom.
Sreča je s prijatelji se
veseliti,
a največja sreča je, srečo
deliti.

Oskar Luštek, 3. c

Laura Žbogar, 6. d

Maša Sofrič, 8. b

Ljubezenska

Zjutraj v šoli sedim, skoraj še spim.
Mimo pride on, ves nasmejan.
Zagledam ga.
Sladko kot med se mi nasmehne
nato pa hitro kot zajec pobegne.

Joj, kako sem jezna nanj,
misli mi je odpeljal stran.
Zdaj v mojih sanjah živi in
vedno znova odhiti.

Lucija Golobič, 7. c

Moja ljubezenska pesem

Ljubezen je kot neke vrste bolezen.
Vendar mi je ta ljubezen postala všeč.

Ko sem v tvoji družbi,
sem takoj bolna.
Počutim se, kot da bi jezdila divjega ovna.

Ljubiti rahlo je težko,
a čutiti je lepo.

Brina Jurše, 7. b

Sreča je, da smo doma in se z družino igramo.
Vid Verbič, 3. c

Izgubljena

Zadnjih nekaj mesecev se izgubljam v njegovih čudovitih očeh.
V tej globoki modrini je nekaj, kar me privlači.
Ta sijaj me vsak dan zaslepi.
Hodi mimo mene in me ne opazi.
Gledam ga.
Zardim.
Naključno se srečava s pogledom,
a se obrne in gre stran.
Gledam za njim.
Pletem nove in nove misli.
Kasneje mi spet pride naproti.
Vidim ga.
Tla postanejo rožnat travnik.
Zaljubljena sem.

Takrat sem ga zadnjič videla,
a modrih oči ne bom nikoli pozabila.

Zoja Špilar, 7. c

Ljubezen je kot bolezen.
Nekaj časa te muči,
potem pa izzveni.

Spomnim se tiste noči,
ko klicala si.
Celo noč sva si pisala,
nato pa zaspala.

Naslednji dan pa,
kot da me ni,
odšla si ti.

Klical se te,
ti pa si govorila samo NE.
Rekel sem si: »Konec je.«

Ampak, veš, vse je »okej«
šel bom naprej.

Peter Martinčič, 7. c

Ljubezen je smešna reč

Ko fant je zaljubljen,
je smešen zelo.

Kar glava mu pravi,
ne zanima telo.

Mu misli bežijo
samo na njo,
kar sliši v šoli,
ne gre v glavo.

Ga ona opazi,
on gleda v tla,
ima lica vsa rdeča,
še pozdravit ne zna.

Ko pride domov,
spet misli na njo,
poslal bi ji pismo,
oddal ga ne bo.

Urban Gegič, 7. a

Ljubezenska

Bil je dan kot iz sanj.
Z roko v roki proti soncu sva odšla.

Minil je dan, teden, dva ...
V karanteni pristala sva oba.

Prišel bo dan kot iz sanj.
Takrat skupaj bova spet oba.

Ažbe Škrubej, 7. b

Spela Rukše, 7. a

Ljubezenska

Tvoje oči so modre, sanjave
in te so »taprave«.
Imaš črne lase,
ki mi po jasminu diše.

Tvoje srce mi ogreje glavo,
ne vem, kam me bo to pripeljalo.

Zato čakam na pomlad,
ko ti povem,
da te imam rad.

Matej Selko, 7. b

Sreča je, da imam mamico, atija in Lovra. Sreča je
veselje, ki je v meni! Vesela sem, ker smo zdravi!

Ajda Juršič, 3. c

JOŽEF MROŽ SE ZALJUBI

Ko Jožef Mrož konča z masažo, se pripravi za na plažo.
Kopalke, rokavčke si nadane in v vodo hitro plane.
Tam zagleda ježka dva in *au*, ga špikneta oba.
Pa usede se na skalo in zaspi kar za šalo.
Pa zbudi ga velik val, brž pobegne dol s skal.
Na plaži zagleda lušno ribo in povabi jo v kino.
Ona se ne zmeni zanj, zato odide kar sam.

Val Bartol Pavšelj, 6. d

Sreča je to, da sem doma.
Cela družina se skupaj igra.
Zjutraj pred zvezki,
zvečer pa pred hišo,
ko sonce zaspi,
takrat tudi mi.
Vendar na koncu največja je sreča,
da v hiši so radost,
zdravje in sreča.

Nace Vide, 3. d

Nekega sončnega dne je Jožefu Mrožu v kopalnici sobe 102 postalo strašno dolgočasno. Na glavo si je dal klobuk in na nos sončna očala. Namazal se je z goro sončne kreme, saj se je bal opeklin. V najhujši pripeki se je odpravil na plažo.

Na plaži je pripravil rdečo brisačo, se zleknil nanjo in začel brati Ustavo. Hitro ga je zmotila nenavadno lepa postava, ki se je od lepote kar bleščala. Bila je mladenka Riba. Njene oči so bile svetleče, njena usta majhna, luske so bile svetleče zelene in njene škrge lepo razporejene. Spogledala sta se in mrož ni mogel dati oči z nje, ona pa je zavila z očmi in odplavala stran. Jožef Mrož je žalostno odšel s plaže nazaj v svojo sobo. Na večerji jo je spet zagledal in jo vprašal za zmenek. Riba je privolila in dogovorila sta se, da se dobita naslednji večer ob sedmih. Jožef Mrož je bil spet srečen. Ponoči je sanjal, da mu bo šlo na zmenku dobro. Zjutraj se je olupšal in odišavil: umil si je zobe, z gelom uredil lase, si oblekel najlepšo obleko in se v mislih pripravljaval na zmenek. Sanjal in sanjal je ves dan o zmenku, ki ga je čakal. Ko je bila ura sedem zvečer, je Jožef Mrož hitro stekel v restavracijo. Riba ga je okregala, ker je zamujal. Mrož se je usedel na stol, ne da bi Ribi pomagal z njenim stolom. Ko sta čakala nata-

karja, ji je povedal veliko šal. Ko je natakarkar končno prišel, je Mrož naročil kot običajno, Riba pa solato. Prišla je Mroževa običajna jed in Riba je prebledela. Opazila je namreč, da je Mrož naročil ribo. Riba si je nadela rokavice, klobutnila Mroža in odšla.

Mrož pa je spet sam in osamljen zapustil restavracijo in odšel v kopalnico sobe 102.

Tai Bartol, 6. d

Andrej Volčjak, 7. a

POUSTVARJANJE PO PESMI MROŽ (KSENIJA ŠOSTER)

Jožef Mrož je užival na plaži. Oblečen v kopalke se je nastavljal sončnim žarkom.

Kar naenkrat pa na sosednjem ležalniku zagleda Ribo. Bil je čisto iz sebe. Postalo mu je nerodno, vroče, stresno, napeto, v trebuhu ga je stisnilo in srce mu je totalno ponorelo. Odločil se je, da bo stopil k njej, a kaj, ko je padel v luknjo, ki so jo v mivki izkopal otroci. Pred večerjo je rezerviral dve masaži, vendar je ona ni marala. Prišel je čas za večerjo. Oči je imel na pecljih. Ko jo je zagledal, se je odločil stopiti k njej. A imel je smolo, saj mu je pot prekrižal natakarkar, ob katerega se je spotaknil. Vsa pijača se je polila po njej. Poizkusil je še v disku. Pri plesu jo je prav nerodno pohodil in ves zmeden popil njen koktejl. Le kaj neki si je mislila o njem!

Ves žalosten se je vrnil v hotelsko sobo. Jutri je nov dan in poizkusil bo znova. V sanjah bo prav gotovo dobil kakšno novo idejo.

Bor Čanželj, 6. c

Sreča je, da imam ljubečo družino, prijatelje in stvari, ki si jih želim. Imejmo radi sebe in vse okrog nas in bomo srečni.

Anže Bernardič, 3. e

Nekega popoldneva je naš poznani profesor Jožef Mrož ležal na plaži in tako kot po navadi bral, ponavljal, študiral... Bolj natančno, počel je vse, kar se da, da ne bi pozabil kakšne stvari za učenje prava.

Res, da je pogrešal otročji direndaj, a je kar se da užival na dopustu. Tako hitro mu je minil teden, ko pa se je spomnil, da mu preostaneta le še dva tedna, ga je kar stisnilo pri srcu. Zato si je želel čim bolj izkoristiti te lepe trenutke. Ne zgori se velikokrat, da si lahko profesor privoščiti kar tako tri tedne dopusta. Postalo mu je zelo vroče in želel se je ohladiti. Še dobro, da je mrož tale mož in da zna plavati kot riba. Naenkrat pa mu je pred očmi priplavala mrožinja. To je bila ljubezen na prvi pogled. No, vsaj za Jožefa Mroža. Za mrožinjo ne vemo, ker ga ni niti pogledala. Takoj je splaval za njo. Neopazno, seveda. Zagledal jo je, kako je plavala do najbližjega in najboljšega obalnega hotela kategorije A. Tudi na poti do in v hotel jo je zasledoval. Ko pa je kar tako, mimogrede (čeprav se je samo zdelo tako mimogrede) slišal na recepciji: »Soba številka 103, nasproti sobe 102 v tretjem nadstropju.« Zaradi nekega razloga je bil Jožef Mrož kar vesel, da je tala lepotica nasproti njegove sobe, a po drugi strani pa je skoraj omedlel (ni mogel verjeti svojim ušesom). En za drugim sta Jožef Mrož in mrožinja odšla v dvigalo. Na varnostni razdalji seveda. Kot bi bil kateri okužen s kakim virusom. (Pred kratkim je razsajal na novo odkrit koronavirus. Zaradi varnostnih ukrepov so vsi morali nositi maske in rokavice, kasneje pa so ukrepe še zaostri in vsepovsod je odzvanjala poved v različnih jezikih: »#ostanidoma, #stayathome, #ostanikodkuće ...« in še bi lahko naštevali. Sčasoma so se stvari umirile in vsi so se vrnil v stari svet). In zaradi tega so Jožef Mrož in ostali obiskovalci zdaj spet lahko prišli na slovensko obalo. No, naj nadaljujem. V prvo dvigalo

Aria Marisa Gregorčič, 1. c

je šla le mrožinja, saj je bil Jožef skrit. Nato pa je v naslednje dvigalo šel še sam. Neopazno je šel v svojo sobo, kot da ga nič ne zanima pri novih sosedih. V bistvu pa ga je tako žrlo, da bi kar potrkal na sosednja vrata. Ne da bi kdo kaj naklepal, čisto po naključju sta se Jožef in nova soseda mrožinja srečala na vhodu vsak svojih vrat. Jožef jo je kot vsak dober profesor lepo pozdravil. Mrožinja pa je reagirala le tako, da ga je preslišala. A to ga ni niti najmanj potrla. Nadaljeval je ta »pogovor« (če temu sploh lahko rečemo pogovor) tako, da jo je vprašal, kako ji je ime. Res se ni želela ukvarjati z njim, a se ji je zdelo prav, da mu pove. Povedala mu je, da ji je ima Špela Riba in da prihaja iz Arktike. Potem ji je Jožef Mrož povedal, da tudi on prihaja od tam. Špela mu je povedala, da je prišla sem le za teden dni. Jožefa je ta izjava vidno potrla. Zato se je odločil, da zelo dobro izkoristi ta teden. Vsak dan je po večerji Špela odhajala na večerne sprehode. Tako kot naj bi hodil Jožef Mrož. Zato je vsak večerni sprehod prestavil za petnajst minut. Špeli je nastavljal vrtnice, drugačne vrste rož, čokolade, bonboniere, kakšna manjša darilca itd. A se ni odzvala na nič. Nekega dne je na plaži pristopila k njemu in ga vprašala, ali ji on nastavlja pred vrata toliko drobnarij. Sprva je molčal, a kaj kmalu ji je priznal, da je bil to on in da mu je všeč. A Špela ni želela predolgo zavlačevati in mu je kar neposredno povedala: »Poglej, zagotovo nisem prava zate. Našel si boš boljšo in kaj kmalu me boš pozabil.« In res. Nekaj dni za tem je našel drugo mrožinjo. Ime ji je bilo Miša Ribica. Sprva je bilo enako, a kmalu sta ugotovila, da sta prava drug za drugega in skupaj sta odšla na Arktiko.

Tudi Špela si je našla svojo boljšo polovico. Profesorja matematike Miha Tjulnja, prijatelja profesorja Jožefa Mroža. Tudi onadva sta se skupaj odpravila na Arktiko. Nekaj tednov za tem sta se najprej poročila profesor prava Jožef Mrož in Miša Ribica, ki je postala Miša Mrož, nato pa še profesor matematike Miha Tjulenj in Špela Riba, ki je postala Špela Tjulenj. Profesor Miha Tjulenj, profesor Jožef Mrož in njuni boljši polovici so postali najboljši prijatelji in kmalu jih je bilo osem. Jožef in Miša Mrož sta dobila dve mrožki – Marjetko in Majo Mrož, Miha in Riba Tjulenj pa sta tudi dobila dva mrožka – Žana in Žaka. Tako so srečne družinice živele srečno do konca svojih dni.

Zala Prah, 6. c

Nekega sobotnega jutra se je Jožef Mrož odpravil na plažo. Kot po navadi je nosil svoj klo-buk, sončna očala in kopalni plašč. Prišel je na plažo in se udobno namestil na ležalnik. Po naravi je bil sanjave, umirjene sorte. Veselila ga je dobra hrana, družba in izleti. Njegovo razmišljanje je prekinil nenavaden zvok. Ozrl se je in osupnil. Zaspelo ga je močno sonce. Stegnil se je po sončna očala in nato zagledal pravo čudo. Lepotico, bleščečo ribo, ki je skočila visoko nad morje in naredila dva elegantna obrata ter izginila. Vedel je, da bo to srečanje za vedno spremenilo njegovo življenje.

Tara Novoselac, 8. c

(Nadaljevanje s strani 43)

Kar nekaj naslednjih dni je čakal in se pripravljaj na srečanje s prelepo ribico. Nekega dne, ko je priplaval v globine morja, pa jo je opazil, kako klepeta s hobotnico in ji nekaj razlaga. Previdno se jima je približal in sklenil, da se predstavi. Najprej si ni upal. Zelo mu je bilo nerodno. Ko pa se je hobotnica poslovila, je izkoristil trenutek in jo pozdravil ter vprašal: »Živijo, kako ti je ime? Jaz sem Jožef Mrož.« Presenečeno ga je pogledala in mu odgovorila: »Fiona sem.« »O, kako lepo ime ima,« je čisto tiho pomislil. Začela sta se pogovarjati, a Fiona ni bila ravno prijazna do Jožefa. Prav nasprotno, kar malce groba je bila z besedami, morda celo malce važna. Vendar Jožef se ni zmenil za to. Tako ga je očarala, da mu je bilo vseeno in je ves čas občudoval njene luske, škrge in oči. Opazil je, da je nora na modo. Čez nekaj dni je sklenil, da jo zopet poišče ter jo očara z najnovejšim izumom za mladenke ribe – z dodatkom za škrge. Zopet je odšel razočaran, saj mu je povedala, da ji res ni všeč. Pa je poskusil ponovno in znova doživel razočaranje. Fiona se je namreč norčevala iz njegove okornosti. Sklenil je, da vendar preneha z občudovanjem ribje lepote, in se žalosten napotil v skriti kotiček, greben v morju. Tam se je namreč najbolje počutil. Ves žalosten in jezen je premišljeval o svojem debelem trebuščku, kratkih nogah, nagubani koži in se spraševal, zakaj je narava njega kaznovala s takšnim telesom, ribici Fioni pa je podarila prelepo podobo. V tistem trenutku je zagledal bitje, podobno sebi, le na modo se je bolje spoznalo. Bila je mrožinja, ki je nosila modne dodatke. Biseri in cvetje so polepšali njeno podobo. Pristopila je k Jožefu in ga vprašala: »Zakaj tako žalostno gledaš? Je kaj narobe?« »Ne,« je odgovoril, »samo smola se me drži.« »Kako ti je pa ime?« ga je vprašala. »Jožef sem, pa ti?« »Leopoldina,« mu je prijazno odgovorila. »Bi se šel igro iskanja zaklada pod skalami?« ga je vprašala. »Seveda, le naučiti me moraš,« je odvrnil. Leopoldina in Jožef sta se zelo zabavala in ugotovila, da imata mnogo skupnega. Jožef je komaj čakal na naslednji dan in vse dneve za tem, ki jih je preživel z Leopoldino.

Čez čas je spoznal, da ga je ribica Fiona prizadela s svojim norčevanjem, in si obljubil, da bo odslej vedno verjel vase. Ni bil namreč sam kriv, da ga je narava naredila takšnega. Spoznal pa je tudi, da je zelo pomembno, da si najdeš prijatelje in ljubezen med odkritimi in prijaznimi ljudmi. Z Leopoldino sta se čez leto dni poročila. Imela sta prelepo poroko.

Na poročni dan je Leopoldini pripravil presenečenje. Z mrožemotorjem jo je odpeljal na prelepo plažo. Ko sta odhajala, je opazil, da mu je tudi Fiona pomahala v slovo in jima zažela vse dobro. Jožef je bil srečen kot še nikoli.

Zoja Jurečič, 6. c

Alja Sinrajh, 8. b

Smej se.
Rad se imej.
Enkrat poskoči.
Čuvaj se.
Aktiviraj možgane.

Aleks Kodrič, 3. e

Nekega dne, ko se je Jožef Mrož sončil na s soncem obsijani plaži in gledal mimoidoče ribe, je opazil prav posebno ribo, ki mu je takoj padla v oči.

Jožef Mrož se je potihoma skobacal s svojega udobnega ležalnika in začel zasledovati prečudovito ribo. Med zasledovanjem ga je riba zasačila. Nadrla ga je, naj jo ne zasleduje, a Jožef je ni ubogal, ampak jo je samozavestno vprašal za ime. Riba je jezno odgovorila, da ji je ime Riba. Obrnila se je in odplavala naprej. Jožef pa jo je še naprej zasledoval. Kasneje ga je Riba vprašala, kaj vendar želi od nje, on pa ji je sunkovito odgovoril z vprašanjem, če bi šla z njim na zmenek v restavracijo s petimi zvezdicami. Riba se je dolgo časa odločala, a je žal odkimala. Jožef Mrož je bil potrten, a vseeno ni obupal. Sledil ji je vse do doma in ji sproti nabral še šopek prečudovitih alg. Riba je pred svojim pragom zagledala veliko senco, ki je bila večja od nje. Počasi se je obrnila in zagledala Jožefa Mroža. Ponudil ji je alge, a jih je zdolgočaseno vrgla proč. Jožef Mrož ji je rekel, da bi vse naredil zanjo, samo da bi postala njegovo dekle. Riba se je zamislila in mu odgovorila, da mora shujšati in da mora dobiti veliko mišic, ker je bil Jožef Mrož kar dobro rejen. Samozavestno ji je prikimal. Naslednji dan se je Jožef zbudil zelo zgodaj, še pred soncem. Nase je dal športno majico, ki je ni uporabljal že vsaj pet let, smrdeče športne čevlje ter preluknjane kratke hlače. Za začetek je odtekel štiri kroge okoli hotela, a se je že po petih metrih izmučil, zato je najprej počasi tekel dvajset metrov in nato trideset metrov počasi hodil. Po štirih krogih se je odpravil v fitness. Tam so trenirale samo najmočnejše ribe v celem zalivu. Jožefu Mrožu je bilo zelo nerodno. Najprej je poskusil s sobnim kolesom, a ni mogel prilesti nanj. Preizkusil je najrazličnejše pripomočke za hujšanje, saj je želel izgubiti vsaj malo trebuha, a mu ni uspelo prilesti na njih. Začel je obupovati. Na koncu

je poskusil še z dvigovanjem uteži. Mrožu je uspelo dvigniti utež s petimi kilogrami. Tako se je odločil, da bo imel sicer velik trebuh, ampak velike mišice na rokah. Odločil se je, da bo vsak dan redno hodil v fitness. Ko je po treh tednih spet obiskal Ribo, je bila osupla nad mišicami, a je na koncu ugotovila, da ima še vedno velik trebuh. Riba ga je spet zavrnila in mu rekla, naj se ji ne prikaže pred pragom, dokler ne dobi mišic tudi po trebuhu. Jožef Mrož ji je besno prikimal. Na poti do hotela si je v glavi naredil načrt, da jo bo pustil, ker želi preveč od njega, ampak vseeno ni še takoj odnehal. Tako je Jožef še dva tedna pridno treniral. Preizkusil je tudi najrazličnejša zdravila, diete in operacijo za zmanjšanje trebuha, vendar mu tudi to ni pomagalo. Po nekaj tednih se je odločil, da bo Ribi povedal, da ne zmore zmanjšati trebuha. Ko je hodil do njenega doma, se je spraševal, ali ni morda malo pretiraval z vsem trudom. Bil je že na vratih Ribinega doma, pa si je premislil in odkorakal proč, saj je vedel, da je bilo vse to zaman. Na poti do hotela je zagledal drugo ribo. Z ribo, ki ji je bilo ime Jana, sta se poročila in imela kar tri male ribomrožke.

Čez dve leti je Jožef Mrož spet srečal Ribo. Riba je bila zelo žalostna in postarana. Jožefa je na kolenih prosila, če bi bila lahko skupaj. Jožef Mrož ji je jezno odkimal in odkorakal s svojo srečno družino. Mroževa družina je srečno živela do konca svojih dni.

Lana Hudoklin, 7. c

Kiara Mikec, 6. d

Tudi školjka rodi biser iz trpljenja

Ali smo ljudje zgolj školjke, ki potrpiamo in naredimo nekaj, kar je v današnjem svetu samoumevno in necenjeno? To, kar naredijo školjke, je včasih bolj cenjeno in dragoceno, kot to, kar z golimi rokami naredimo ljudje. Cankarjeva mati Neža je živ dokaz za to. Delala in trpela je cele dneve, da je lahko dvanajstim otrokom priskrbela košček takrat dragocenega, belega kruha z zlatorumeno trdo skorjo, ki se je svetila kakor sonce na vroč poletni dan.

Na ta kruh so Cankarjevi otroci v črtici Sveto obhajilo čakali cel dan. Čakali so ga tako dolgo, da so mater začeli obtoževati, da ga je pojedla in da za njih ni ostalo niti drobtinice. Na koncu dneva je v srcu ostal greh, ki ne bo nikoli izbrisan, saj otroci, kljub temu da so dobili kruh, materi niso zaupali in so jo po krivem obtoževali. Glede tega jih na nek način razumem, saj so bili lačni in so s tem, da so jo krivili, lažje prenašali lakoto. Vendar niso storili prav. Čeprav je Cankar svoji materi velikokrat naredil krivico, se ji nikoli ni opravičil. Le gledal je, kako vsak večer pritajeno joče in trpi. Kljub vsemu pa jo je imel neizmerno rad, tako kot vsak otrok svojo mamo. Vedno jo je opisoval kot lepo, belo in deviško ter brez greha. Menim, da zaradi tega, ker je vedel, kako trdo dela in trpi, zato da bi sama preživela dvanajst otrok. Kljub temu se nikoli ni pritoževala. Nikoli ni nikomur želela ali storila kaj slabega.

Cankarjeva mati je otrokom vedno dala vse, kar je imela. Ko je bil Cankar od doma, mu je nekega dne poslala celo desetico, čeprav so bili doma zelo revni in bi jim ta desetica še kako prišla prav. Ko jo je držal v rokah, je takrat zanj siv in črn svet postal svetel in vesel. Vseeno pa je zaspal z žalostjo in tesnobo v srcu, saj je vedel, kako je mati Neža garala, da mu je lahko poslala tenko, oguljeno, srebrno desetico.

Čeprav je Ivan vedel, da niti kruha ni doma, kaj šele črne kave, si je zaželel prav te. V mislih je bila tako mamljiva in dišeča, da se ji ni mogel upreti. Mati mu je ustregla in mu v sobo prinesla dišečo črno kavo. Ker ga je takrat ravno zmotila pri pisanju, jo je brez pomisleka odgnal. Takoj, ko se je zavedal svojih besed, je v sebi čutil greh in sram. Bila je sredi stopnic, ko se je z žalostnim obrazom obrnila ter počasi stopala po stopnicah navzdol. Tudi takrat se ji ni opravičil, čeprav je sklenil, da ji zvečer reče tisto besedo, za katero je ogoljufal njeno ljubezen. Nekaj let pozneje mu je v tujini tuja ženska prinesla skodelico kave. Takrat se je z bolečino in skelečim srcem spomnil na svojo mater. Vedel je, da bi moral

z veseljem in hvaležnostjo sprejeti kavo, ne pa je zavrniti. Srce je vedelo, da je naredil napako, »zakaj srce je pravičen sodnik, ki ne pozna malenkosti«.

Menim, da je Cankarjev brat Jože storil še večji greh, ko je v Ljubljani zatajil svojo mamo. Ko ga je prijatelj vprašal, ali je to njegova mama, je hladnokrvno odvrnil, da ni. Sramoval se je namreč materinih

Ula Grgovič, 7.a

prevelikih škornjev, rute in kmečke halje. Zatajil jo je, ker so bili v Ljubljani vsi gosposko in nedeljsko oblečeni, njegova mati pa je bila oblečena zelo revno. Jože ni želel, da bi njegovi tovariši izvedeli, da so doma revni. Mati za to ni nikoli izvedela. Dovolj je bilo to, da ga je pekla vest, kaj šele to, da bi moral gledati pravkar zatajen žalosten materin obraz in pritajen jok. Pritajen jok je hujši in bolj boleč kot glasen, saj ne želiš, da te kdo sliši. Želiš skriti bolečino, a je ne moreš. Ravno to je storila mati Neža. Zaradi pritajenega joka so bili otroci še toliko bolj prizadeti in žalostni, saj ji niso znali pomagati.

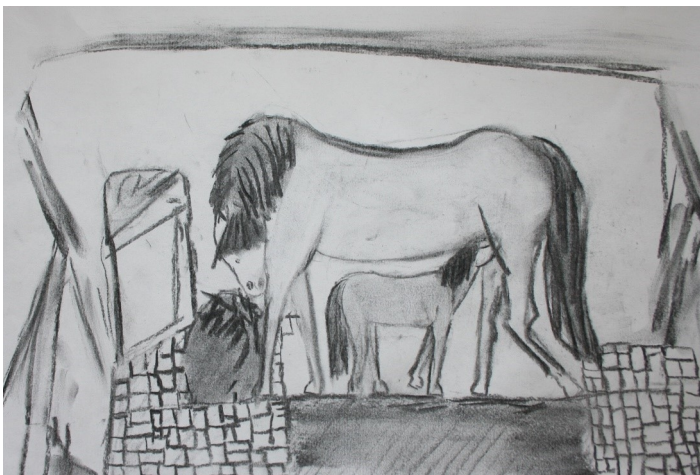
Cankar je imel svojo mater zelo rad, vendar ji te ljubezni nikoli ni izkazal. Nikoli ji ni porekel besede, s katero bi se ji opravičil ali ji povedal, da jo ima rad. Očitno tega ni znal ali pa ni mogel. V starih časih si namreč v družini med seboj niso tako izkazovali ljubezni, kot si jo danes.

Cankar nam s svojim črticami sporoča, da življenje ni vedno postlano s cvetjem. V njem so poleg veselja tudi odrekanje, žalost in trpljenje. Prav tako je zelo kratko, zato moramo čas preživeti s tistimi, ki jih imamo radi, da tega potem ne obžalujemo.

Menim, da bodo njegove črtice vedno aktualne, prav tako kot njegov jezik, ki je živ, nasičen in poln slogovnih sredstev. Črtice nam dajo lekcijo za življenje, obenem pa nam približajo pisateljevo življenje in predvsem njegov odnos z materjo. Učijo nas gledati na svet drugače. Z obraza nam snamejo

rožnata očala. Prikažejo nam svet trpljenja in odrekanja ter tudi veselja in prešernega smeha. Cankar je rekel, naj v njegovih novelah ne iščemo sanjarske vsebine, saj piše o tem, kar je pretrpel in doživel.

Črtice so mi všeč, saj vsebujejo vse, kar vsebuje življenje. Radost, veselje, srečo, žalost in vse, kar še sodi zraven. Tudi trpljenje nas spremlja skozi življenje. Tako kot biser, rojen iz trpljenja, so narejene in pridobljene vse pomembne stvari. Trpljenje nas dela večje in močnejše.

Meta Štemberger, 7. a

Nika Škufca Kalin, 9. a

Srečna sem,
ko zunaj sije sonce,
takrat se sprehajam
in sončnim žarkom
predajam.

Tia Turk, 3. e

Tjaša Jurečič, 7. c

Zemlja ima srce

Ahoj!

Sem Engabonakali, štiriletno dekle. V tem trenutku se vam po vsej verjetnosti po glavi podi mnogo vprašanj. Štiriletno dekle?

Precej nenavadno ime! Zna pisati? Tukaj ni vse v najlepšem redu! Nekateri ste mogoče že ugotovili, za druge pa je obrazložitev tukaj.

Rodila sem se na prestopno leto. Pisalo se je leto 2004, bil je devetindvajseti februar, ko je na svet privekala mala, že takrat precej posebna deklica. Tako najraje opišem svoj dan rojstva. Zdaj pa vas verjetno že kar precej muči moje ime. Prepričana sem, da ste ga prebrali vsaj dvakrat! Predvidevam, da vam ni všeč. Tudi meni ni bilo, dokler nisem ugotovila, kaj pravzaprav pomeni. Od takrat vem, da si ne bi mogla predstavljati boljšega imena zase. Ime Engabonakali izhaja iz zulujščine in pomeni neviden. Naj vam obrazložim povezavo med mano in nevidnostjo. Izgledam res precej nenaravno, a taka sem se že rodila. Imam ognjeno oranžne lase, ki jih krasijo lepo izoblikovani kodri do komolcev. Moja polt je rahlo porjavela, kot da bi bila celo poletje na morju. Moj obraz je precej drugačen kot vaš. Imam pordečela lica, ki so posuta s pegicami, nad lici pa lahko opazite moje oči, ki so drugačne. Desno oko je gorčične, levo pa temno rjave barve. Ja, to sem jaz, nenavadno dekle. Sem dekle, ki ima samo eno prijateljico, o kateri dolgo nisem vedela ravno veliko.

V šoli nisem ravno preveč opažena in tukaj se moje ime ujema z resničnim svetom. Da imam samo eno prijateljico, sem že omenila, povedala sem tudi, da je od začetka nisem preveč dobro poznala. Po nekaj letih je znanaka, s katero sem se družila, postala moja najboljša prijateljica, s katero naju ni moč razdružiti.

Vse se je začelo nekega sončnega popoldneva, ko je prišla k meni Lana. Po izgledu je delovala pretirano normalno, le da je imela daljše, ravne ter temno modre lase. Njena polt je bila svetla kot sneg, njen obraz pa je bil pust, izstopale so le njene oči, ki so bile svetlo modre. Vsaj tako sem mislila do tega popoldneva, nakar mi je povedala, da ima levo oko zeleno in da ima v njem samo lečo, da izgleda vsaj približno v redu. Tega sem se zelo razveselila, saj nisem več edina z neobičajnimi očmi. Prisežem, to je bil najsrečnejši dan mojega življenja, dokler mi ni povedala dejstva, da je rojena na prestopno leto. In da bo letos dopolnila štiri leta, tako kot jaz. Ko sva ugotovili podobnosti med nama, je sledilo nekaj trenutkov močne tišine. To se mi ni zdelo resnično, preprosto se mi je zdelo kot dogodek iz fantazijskega filma. Bili sva prepričani, da je med nama neka povezava. Dolgo sem oklevala z vprašanjem, ali ima na dlani nekakšno srce, ki izžareva barvo njenih oči. Jaz sem ga namreč imela, a to so vedeli le moji starši ter učiteljica harfe. Po minuti molka je prikimala in mi pokazala svojo desno dlan. Prav tam na njeni svetli dlani je bilo smaragdno srce ...

Lana je precej rada gledala raznovrstne fantazijske filme in je v tem trenutku imela rahlo smešno, a pametno idejo, ki je bila ključnega pomena. Dejala je: »Daj, svojo dlan položi na mojo dlan.« In res, svojo dlan sem podala na Lanino. Potem pa se je začela najina pustolovščina, ki je ne bom nikoli pozabila.

Dlani močno skupaj, a med prsti rahle špranje, skozi katere je presevala pisana, a močna svetloba. Ja, to je opis tega ključnega dogodka. Nekaj se je dogajalo. Ko je svetloba že skoraj izginila, se je v tleh moje sobe prikazala nekakšna odprtina, ki je vodila v neskončnost, vsaj tako se mi je zdelo. V tistem trenutku sva se odločili, da skupaj skočiva v odprtino. Priznam, obe je bilo strah, a zanimalo naju je, kaj se bo zgodilo. In skočili sva. Imela sem občutek, da sva padali vsaj deset minut, a tega nisem izvedela nikoli. Po predvidenih desetih minutah sva padli na trdna, nič kaj udobna tla. Pred seboj sem zagledala prelepo žensko, obžarjeno z zlato svetlobo, ki je dajala vtis izmučenosti in utrujenosti. Nekaj trenutkov kasneje sem opazila še štiri ljudi, zelo podobne nama. Popolnoma nič nama ni bilo jasno. Nakar se nam je ženska, obsijana z zlato svetlobo, predstavila in nam povedala, da je pravzaprav ona Zemlja. Kasneje je nadaljevala, da v nas živijo delčki njene duše. Sprva se mi je to zdelo

Sreča je polno radosti in ljubezni v družinskem krogu. Sreča je, če si zadovoljen s tem, kar imaš.

Manca Franko, 3. e

čudno, a po daljšem pripovedovanju te gospe je postalo veličastno. Sama sem na nek način predstavljala lavo, Lana oceane in morja, Sonja, ki je bila bleda in bela, sneg in ledenike, Ronja in Ron sta predstavljala zelenje in prst. Mimogrede, bila sta dvojčka. Potem pa je bil tukaj še Skaj, s svetlo modrimi lasmi. Skupaj smo tvorili celoto.

Ko smo se spoznali, nas je Zemlja povabila na popotovanje, na katerem nam je razložila, zakaj smo ravno mi izbrani in kaj sploh je naša naloga.

S pripovedovanjem je začela zelo skromno, povedala nam je samo nekaj o preteklosti, predvsem je poudarila, kako je včasih z ljudmi živela v sožitju. Pomagali so ji vzdrževati red na Zemljini površini. Potem pa je nadaljevala, da so ljudje po drugi svetovni vojni začeli gledati le še nase. Povedala nam je, da je sožitje splavalo po vodi in da je morala delati trikrat več, da je popravljala napake pohlepnih ljudi in ohranjala Zemljo v prvotnem stanju. Dejala je: »Vrsto let sem z raznimi katastrofami opozarjala ljudi, da bodo morali ubrati drugačno pot in način življenja ... Trinajstega novembra leta tisoč devetsto sedemdeset, ko je močan tropski ciklon v Bholi povzročil smrt 500 000 ljudi ... Ko ste se rodili vi ... potres v Indijskem oceanu, v katerem je umrlo sto tisoč ljudi zaradi petnajstmetrskih cunamijev. Vem, da se tega ne morete spominjati. Lahko pa se spomnite lanskega leta, ko je dobesedno gorela Avstralija. Ljudem sem poskušala na mnogo načinov prikazati, da nekaj ni v redu. Po mnogih poteh sem jim poskušala sporočiti, da tako ne more iti več, a vse je bilo zaenkrat zaman ... In ZATO ste tukaj vi, da mi pomagate.« Po teh besedah sem bila rahlo šokirana, a v pripravljenosti, da pomagam, kolikor morem. Nato nam je Zemlja pokazala dve plati prihodnosti. Če bomo nadaljevali tako naprej, nam bo zmanjkalo vode in zrak bomo tako onesnažili, da v njem ne bomo mogli več dihati. Pa si res želimo tega?

Ogromno je možnosti za izboljšave in popravke napak ljudi, a o tem ne smemo samo sanjati, ampak moramo stvari prevzeti v svoje roke in pomagati naši materi Zemlji.

Nato smo se vrnili s potovanja. Nisem mogla verjeti, kakšne grozote nas lahko doletijo. Preden pa smo odšli,

nam je Zemlja povedala, da si sami izbiramo, kakšna prihodnost nas bo doletela, ali bo to svetla prihodnost, kjer ji bomo spet znali prisluhniti, ali pa bo to prihodnost, ki nas bo izbrisala brez sledu s tega planeta.

Z Lano tega dogodka nisva mogli pozabiti. Ugotovili sva: Zemlja ima SRCE, je potrpežljiva in nam hoče pomagati. Prisluhnimo ji!

O tem sem še zelo dolgo razmišljala. Začela sem se zavedati, da ljudje, ki mislijo, da so neopazni in nevidni, kot sem do takrat mislila jaz, nimajo prav. Zemlja ve za življenje vsakega posameznika, vsakega od nas potrebuje. Vsak lahko pripomore k izboljšanju odnosa med Zemljo in nami. Vi, ki to berete, ste majhen delček skupnosti, ki lahko naredi ogromen korak. Zapomnite si te besede.

Stopimo skupaj!

Vaša Engabonakali

Lucija Rangus, 8. a

Tim Narat

Tim Narat, 9. a

Na Marsu živeti ne znamo, zato Zemlje ne damo

Pika. Četrtošolka, ki se nadvse rada sprehaja ob potoku in posluša žuborenje vode. Razveseli se vsake cvetke in še tako drobne živali. Predvsem pa uživa v opazovanju pikapolonic.

Na kanalu Z je Piki gledanje risank kar naenkrat prekinila oddaja Ohranite Zemljo. Pozorno je poslušala novinarko, saj je govorila o podnebnih spremembah. Med drugim je omenjala požare, pregreto ozračje, taljenje ledenikov in mnoge druge nevarnosti. Ob vsem slišanjem se je močno prestrašila in se kar se da hitro pripravila na spanje.

V hipu je zaspala in njen spanec je bil kar trden, dokler je niso začele preganjati nočne more. To niso bile navadne sanje, ampak sanje o njeni prihodnosti. Ko je padla vanjo, se je zazrla okoli sebe. Obnemela je. Objela jo je vročina velikih požarov, stopala so ji silila v razpoke izsušenih tal, njen nos pa je bil razdražen od obilice dima.

Še enkrat se je zazrla okoli sebe in ugotovila, da je prostor, kjer stoji, v resnici mesto, v katerem živi. A ta kraj ni bil več podoben njenemu mestu. Izginili so zeleni parki, nasadi drevja in cvetja, zelenice in cvetlice. Ne duha ne sluha ni bilo o pticah, metuljih, čebelah, mravljah, pikapolonicah... Njeno mesto se je spremenilo v skladišče avtomobilov, iz tovarn so se kadili gosti oblaki črnega dima, ki so se ovijali okoli nje. Zgrozila se je in komajda je še dihala, ko je bežala stran od groznega mesta.

Prepotena se je prebudila, se ozrla okoli sebe in ugotovila, da so k sreči to bile le sanje. Premišljevala je in se spomnila novinarko iz oddaje Ohranite Zemljo. Zavedala se je, da se bodo njene sanje čez nekaj let uresničile, če ljudje ne bomo nič ukrepali.

Pika je kar v pižami sedla za pisalno mizo in predsedniku države napisala pismo, v katerem mu je opisala svoje strahove o bližajoči se prihodnosti. Predsednik je pismo z zanimanjem prebral in z njim seznanil tudi politike v državi. Na posebni prireditvi je ljudem omenil zaskrbljenost mlade državljanke in jih pozval, naj tudi oni pripomorejo k zmanjšanju pregrevanja ozračja.

Politiki so sprejeli ukrepe, s katerimi bi zmanjšali onesnaženje zaradi prometa in tovarn. Ljudje so se začeli zavedati, da vsak od nas lahko pomaga pri ohranjanju Zemlje. Saj na Marsu živeti ne znamo, zato Zemlje zares mi ne damo.

Neža Rangus

Neža Rangus, 8. a

Pika Zupančič, 4. c

Ni planeta C

Je človeška narava res tako kruta?
 Mar res uničujemo iz obupa?
 Se bomo v dimu zadušili?
 Ali bomo vsaj enkrat skupaj stopili ...

Le kako se je življenje razvilo
 in začelo to polomijo?
 Da smo iz lovcev in sožitja z naravo,
 postali to nesposobno zijalo,
 ki le uničuje in ruši stvari,
 ker misli, da so manj vredne kot mil!
 Naj vam pojasnim to teorijo,
 kje se je življenje razvilo
 ter kako in zakaj je prišlo, da je danes tako.
 Je človeška narava res tako kruta?

Ljudje smo najprej na Marsu živeli.
 Ne verjamate?
 Zakaj pa mislite, da je tam voda,
 zdaj sameva pa kot stara vdova.
 Ko smo Mars preveč pregreli,
 smo Adama in Evo v raketo dali
 in ju v vesolje poslali,
 v upanju, da bi vrsta preživela
 in nov dom na Zemlji imela.
 Mar res uničujemo vse iz obupa?

Na Zemlji se je vse ponovilo.
 Ker o zgodovini nismo govorili,
 smo jo sčasoma pozabili
 ter vse napake znova storili.

Spet smo postavili težko industrijo,
 zaloge premoga pokurili,
 pljuča Zemlji v dimu zadušili,
 živali smo skoraj iztrebili,
 na koncu pa se bomo še med sabo pobili.
 Se bomo v dimu zadušili?

Vendar ni prepozno!
 Še lahko rešimo polomijo,
 le skupaj stopimo,
 saj na istem planetu živimo
 in skupno usodo si delimo.
 Planet A smo razdejali
 iz njega pa le up poslali,
 na planetu C živeti ne znamo,
 zato naše Zemlje na damo!
 Ali bomo vsaj enkrat skupaj stopili?

Neža Rangus, 9. a

Tilen Furar, 7. c

Ožbej Hosta, 7. c

NAŠA POT, GLASILO OSNOVNE ŠOLE ŠENTJERNEJ

LETNIK 55, JUNIJ 2020

UREDNIŠKI ODBOR: Marjanca Bratkovič, Marjan Cerinšek, Kaja Cvelbar, Jožica Kocjan, Darja Kovačič, Kristijan Kralj, Ivica Padaršič

ILUSTRACIJE: učenci OŠ ŠENTJERNEJ

FOTOGRAFIJE: učenci in strokovni delavci šole

UREDILA: Jožica Kocjan

OBLIKOVANJE: Kristijan Kralj